

Arrest

nr. 231 737 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYENEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYENEST, van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYENEST verschijnt voor tweede verzoekster en derde verzoeker, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 juli 2017 België binnen en verzoeken op 28 juli 2017 om internationale bescherming. Op 26 november 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van R. B. (hierna: eerste verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U participeerde midden de jaren negentig in de eerste Tsjetsjeense oorlog en na afloop hiervan heeft u uw activiteiten als rebel definitief stopgezet. Via een familielid kwam u in contact met Ramzan Kadyrov die een vriend van u werd. Op een gegeven moment kwam Kadyrov naar u toen met de vraag om voor hem te gaan werken. U antwoordde ontwijkend dat u later naar hem toe zou gaan en op die manier werd het duidelijk dat u niet voor hem aan de slag wilde gaan.

Vanaf 2000 en tot aan uw vertrek in 2013 werd u zeven tot acht keer aangehouden. De hoofdverantwoordelijke voor uw problemen is volgens u M. B. (...), een FSB-medewerker die gebrand was op uw medewerking. Diezelfde B. (...) was volgens u verantwoordelijk voor de ontvoering en de dood van uw broer in 2002. Dit incident was evenzeer het gevolg van inspanningen die B. (...) wilde leveren om u in zijn macht te krijgen. Tijdens uw opeenvolgende aanhoudingen werd u gemarteld en probeerde men u opdrachten op te leggen. Vanaf 2007, wanneer uw leven op het spel stond en men van plan was u te doden, besloot u enigszins in te gaan op de eis om opdrachten uit te voeren. Vijf tot zes keer zou u opdrachten uitvoeren voor uw belagers en de laatste vond plaats in het voorjaar van 2013 toen u een tas moest transporteren. U zou hierna een nieuwe opdracht krijgen, waarvoor u naar Turkije zou moeten gaan en waarvoor M. B. (...) u een internationaal paspoort en een som geld bezorgde. Na afloop van de opdracht waarbij u de tas moest transporteren kwam u evenwel in contact met uw belagers die u in een wagen naar Tsjetsjenië wilden doen stappen. U besepte dat er nooit een einde aan uw problemen zou komen en besloot om het heft in eigen handen te nemen. U slaagde er in om met een schermutseling te ontkomen van uw belagers en u besloot om meteen te vluchten. U reisde naar Polen alwaar u een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Vanaf uw vertrek uit het land raakten ook uw familieleden betrokken in de problematiek. Veelvuldig werden ze geïntimideerd met bezoeken aan huis en verschillende keren werden uw gezinsleden ook ondervraagd (op verplaatsing). Om aan deze preciaire situatie te ontkomen besloot de rest van uw gezin om omstreeks augustus 2015 eveneens het land te verlaten en u te vervoegen in Polen. Na het vertrek van uw kerngezin werden ook nog andere familieleden van u ondervraagd in uw land van herkomst.

De verschillende verzoeken om internationale bescherming die door u en uw gezinsleden werden ingediend werden telkenmale afgesloten met een negatief resultaat. Uiteindelijk besloten jullie om verder te reizen en kwamen jullie naar België waar jullie evenzeer een beschermingsverzoek indienden. In hoofdzaak vreest u B. (...), die het nog steeds op u gemunt heeft. Bovendien zou B. (...) intussen weten dat u op de hoogte bent van zijn verantwoordelijkheid voor de dood van uw broer. Het is B. (...) die nu alles in het werk stelt om u terug naar de Russische Federatie te krijgen om u zo verder te vervolgen.

Ter staving van het beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: Duitse identiteitsbewijzen (og), gefragmenteerde interne paspoorten (k), een huwelijksakte (og), een rijbewijs (og), een geboorteakte (og), een verslag van een psychiater/psychotherapeut (o), een medisch certificaat (o), een arrest van het Hof van Beroep (k) en een bewijs dat Cassatieberoep intussen werd aangetekend (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

U haalde tijdens de persoonlijke onderhouden weliswaar aan dat u met geheugenproblemen kampt, maar er dient te worden gesteld dat de attesten/verslagen die u voorlegt hier nergens gewag van maken, noch stellen zij dat uw oriëntatie in tijd, ruimte en plaats abnormaal zou zijn waardoor een normaal verloop van een persoonlijk onderhoud zou verstoord worden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat u en uw gezinsleden doorheen het beschermingsverzoek niet verder komen dan het uiten van blote beweringen. Bovendien blijken de verklaringen die werden afgelegd geenszins van die aard te zijn dat ze een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken. Gebrekkige logica, vaagheden en incoherente verklaringen duiden daarentegen op een gekunsteld relaas.

Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u heeft deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog (die liep van 11 december 1994 tot 31 augustus 1996 (beëindiging middels het Khasavyurt-akkoord dat volgde op een eerder staakt-het-vuren)). Nadat u herhaaldelijk naast de kwestie antwoordde blijkt uiteindelijk dat u na de eerste Tsjetsjeense oorlog geen enkele activiteit meer heeft uitgevoerd voor de rebellen. U speelde bijgevolg geen enkele rol meer in de tweede Tsjetsjeense oorlog of in de strijd die opstandelingen daarna hebben gestreden. Meer nog, wanneer rebellen nog tot bij u kwamen stuurde u ze wandelen. U verklaarde dat u zich na de eerste Tsjetsjeense oorlog vrij en rustig voelde en dat u noch aan de ene noch aan de andere kant was (CGVS R. (...) II p. 10-11). In die optiek dient vooreerst te worden gesteld dat het merkwaardig is dat men u jarenlang is blijven viseren en dat men u als dermate belangrijk zag dat u over een periode lopend van 2000 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie in 2013 veelvuldig hardhandig werd opgepakt, gefolterd, ondervraagd en tot het uitvoeren van bepaalde opdrachten werd gedwongen. Naast uw voormalige vriend Ramzan Kadyrov (waar uw vrouw en zoon overigens met geen woord over reppen) gaf u aan dat ene M. B. (...) de belangrijkste verantwoordelijke was voor uw persoonlijke problemen. Om zich van uw diensten te verzekeren ging die laatste in 2002 zelfs zo ver dat hij uw broer ontvoerde en uiteindelijk om het leven bracht. Nochtans zou uit uw verklaringen moeten blijken dat u er persoonlijk voor heeft gezorgd dat zowel Ramzan Kadyrov als M. B. (...) niet om het leven werden gebracht én verklaart u dat zij zich hier ook van bewust zijn (CGVS R. (...) II p. 4 en 9). Dit maakt het des te bevreemdender dat u alsnog jarenlang en tot op heden op meedogenloze wijze zou worden vervolgd, ofschoon u al sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog niet meer als rebel actief was. Er werd aan u en uw gezinsleden bijgevolg meermaals de mogelijkheid geboden om uit te leggen waarom u, in de context die u zelf heeft uiteengezet, al die jaren nog werd aangehouden, gefolterd en gedwongen werd bepaalde opdrachten uit te voeren. Uw vrouw had er geen idee van (en stelde trouwens dat u er evenmin enig idee van had) en uw zoon kwam niet verder dan bepaalde zaken te veronderstellen (CGVS M. (...) p. 28-29 en CGVS I. (...) p. 22). U zelf kwam evenmin met een overtuigende uitleg. Aanvankelijk geeft u aan dat u van banden met wahabieten werd verdacht. U beweert in die zin dat men u er verkeerdelijk van beschuldigde contacten te hebben met rebellen (in Turkije) en refereerde naar het gegeven dat u familieleden zou hebben die zich tot de wahabistische strekking zouden hebben gekeerd (CGVS R. (...) I p. 12 en 16-18). Echter houdt deze uitleg weinig steek aangezien u evenzeer aangaf dat men van u duidelijk wist dat u geen wahabiet was en dat u overigens niets van het wahabisme moest weten (CGVS R. (...) I p. 17 en II p. 4 en 8). Bovendien valt uw uitleg, dat u omwille van vermeende banden met het wahabisme geviseerd werd, evenmin te rijmen met de verklaringen die u eerder aflegde tijdens het eerste CGVS-onderhoud en waarbij u meer bepaald stelde dat net uw afkeer voor het wahabisme de reden was waarom Kadyrov wilde dat u voor hem ging werken (CGVS R. (...) I p. 12). De uitleg rond het wahabisme kan aldus niet overtuigen. U werd tijdens uw tweede onderhoud nog diverse keren gewezen op de gebrekkige logica (met name de verregaande en aanhoudende vervolgingsfeiten ondanks dat u het leven redde van uw belagers en bovendien de facto al jarenlang geen (actieve) affiliatie met rebellen meer had), maar op geen enkel moment kon u op concrete wijze duiden waarom u nog de interesse zou wekken van bepaalde personen (CGVS R. (...) II p. 9-13). Indien men u om één of andere reden bleef viseren en men u ook meermaals dagenlang heeft vastgehouden, kan minstens van u verwacht worden dat u een duidelijker beeld zou kunnen scheppen over de concrete redenen daartoe en dat u preciezer zou kunnen duiden waarom u na al die jaren nog van belang was voor diegenen die u wilden gebruiken. U komt evenwel niet verder dan enkele vage stellingen en weinig aannemelijke beweringen om uiteindelijk toe te geven dat u er geen idee van heeft waarom men u nog als interessant beschouwde (CGVS R. (...) II p. 9-13). Ook wanneer bijvoorbeeld dieper ingegaan wordt op het concrete incident met uw broer die werd ontvoerd en vermoord omdat B. (...) zich van uw diensten wilde verzekeren, blijkt dat u geen verhelderend antwoord kan geven op de vraag waarom B. (...) u persé voor zijn kar wilde spannen (CGVS R. (...) I p. 23). Gelet op voorgaande bemerkingen dient te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan als gevolg van de gebrekkige logica die na confrontatie overeind blijft. Terloops kan hierbij aansluitend nog worden gesteld dat uw deelname aan en/of het belang van uw rol in de eerste Tsjetsjeense oorlog – hetgeen bepalend is voor de plausibiliteit van de ingeroepen motieven – evenzeer vraagtekens oproept. Ofschoon u gewag maakt van (links naar) youtubevideo's moet het CGVS vaststellen dat u heeft nagelaten deze over te maken (hetgeen een beoordeling ervan meteen ook onmogelijk maakt). Bovendien werden er volatiele verklaringen afgelegd over de periode waarin u zou

hebben deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog. U stelde dat u bleef strijden tot 1997 (ondanks het staakt-het-vuren midden 1996) (CGVS R. (...) II p. 10). Bij de DVZ liet u nochtans noteren dat u heeft gevochten van 1994 tot 2000 (CGVS Vragenlijst 3.5.). Uw echtgenote stelde dan weer dat u slechts kortstondig deelnam aan de oorlog en dan eigenlijk ononderbroken thuis bleef. Gevraagd wanneer u definitief opnieuw thuis kwam wonen reprecieerde uw echtgenote: "In 1995 denk ik. Eind 1995. Ze gingen weg kwamen terug. Hij bleef nergens." (CGVS M. (...) p. 13) Wat er ook van zij, u noch uw gezinsleden slaagden er in aannemelijk te maken dat u een dermate nuttig subject was dat men u tot in 2013 bleef aanhouden en martelen.

Naast de voorgaande gebrekkige logica van uw aanhoudende vervolgingsfeiten, blijkt evenzeer dat aan uw ingeroepen motieven geen geloof kan worden gehecht omwille van verschillende vastgestelde incoherenties en bij wijlen zelfs volstrekt onmogelijke verklaringen. Volgens uw verklaringen is B. (...) de belangrijkste oorzaak van uw problemen en was hij mede verantwoordelijk voor de zeven tot acht keer dat u werd aangehouden en gefolterd. Middels deze opdrachten werd u onder druk gezet/gedwongen om bepaalde opdrachten uit te voeren (R. (...) II p. 8-9). Andere problemen dan de zeven tot acht aanhoudingen heeft u naar eigen zeggen niet gekend (R. (...) I p. 13). Echter dient te worden vastgesteld dat u en uw gezinsleden net deze ingeroepen aanhoudingen niet aannemelijk wisten te maken, ofschoon zij dus de absolute kern van het relaas vormen.

De zeven tot acht aanhoudingen waar u naar verwijst vonden volgens u plaats in de periode lopend van 2000 tot 2013. U verklaart over uw laatste aanhouding dat deze plaats vond tijdens de ramadan van 2013. U verklaarde: "In 2013 toen ik heel zwaar mishandeld werd. Het was tijdens de ramandan. Dat kan ik mij herinneren. Ik kan mij herinneren, ik was toen aan het vasten." (CGVS R. (...) I p. 15) En even later stelde u nog: "Ik kan me wel de laatste aanhouding herinneren. Dat was ramadan 2013. Maar de andere weet ik niet meer." (CGVS R. (...) I p. 16) De spontane link die u met de ramadan in 2013 legt is opmerkelijk daar zowel u als uw echtgenote verklaarden dat u in mei 2013 al zou zijn vertrokken (CGVS R. (...) I p. 5 en CGVS M. (...) p. 18). De ramandanperiode in 2013 liep echter van 8 juli tot 7 augustus, waardoor uw beweerde laatste aanhouding niet te verzoenen valt met een vertrek in mei. Dat aan uw laatste aanhouding tijdens de ramadan van 2013 geen geloof kan worden gehecht blijkt ook uit het feit dat uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Polen op 25 juni 2013 en op 3 juli 2013 in Duitsland. Echter, wanneer u geconfronteerd wordt met het tijdstip van de vingerafdrukken geeft u merkwaardig genoeg aan dat dit niet kan en dat u wel degelijk in uw land van herkomst was tijdens de ramadan van 2013. U houdt vast aan uw verklaringen en trekt de vingerafdrukken, of minstens het moment waarop ze werden afgenomen, in twijfel (CGVS R. (...) II p. 14-16). Het moge duidelijk wezen dat de data van de vingerafdrukken kunnen worden aangenomen en dat bijgevolg kan worden uitgesloten dat u werd vastgehouden en zwaar mishandeld tijdens de ramadan van 2013. Dat u desondanks vasthoudt aan uw verklaringen en de vingerafdrukgegevens in twijfel trekt toont enkel aan dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht en dat u een gekunsteld relaas naar voren brengt.

Ook over het geheel van de andere aanhoudingen kunnen de nodige twijfels worden geuit. Uw echtgenote verklaarde dat van de zeven tot acht aanhoudingen er slechts één aanhouding in de stad was en de rest iedere keer thuis plaatsvond (CGVS M. (...) p. 20-21). Ze bevestigde uiteindelijk nog dat bij deze aanhoudingen de rest van het gezin ook thuis was, waardoor de door uw echtgenote ingeroepen plaats van de aanhoudingen op geen enkele wijze ter discussie kan staan (CGVS M. (...) p. 22-23). U gaf tijdens uw eerste CGVS-onderhoud evenwel te kennen dat u slechts twee keer van bij uw woning werd meegenomen en dat u de andere keren vanop verplaatsing werd meegenomen (CGVS R. (...) I p. 14). Tijdens uw tweede CGVS-onderhoud geeft u plots aan: "7/8 keer, steeds werd ik thuis aangetroffen. En de aanhoudingen gebeurden in aanwezigheid van mijn kinderen." (CGVS R. (...) II p. 6) U werd hierop geconfronteerd met de verklaringen die u tijdens uw eerste CGVS-onderhoud aflegde (CGVS R. (...) II p. 6). Vervolgens keert u opnieuw uw kar en stelt u dat de verklaringen die u eerst had afgelegd kloppen. Uiteindelijk geeft u aan dat u twee keer werd aangehouden in of rond de woning, nog een keer zeer nabij de woning en dat de meeste aanhoudingen onderweg plaatsvonden (CGVS R. (...) II p. 7). Hierop werd u dan geconfronteerd met de verklaringen die uw echtgenote aflegde in het kader van haar CGVS-onderhoud. U zegt dat de verklaringen van uw vrouw niet kunnen kloppen, maar dat het wellicht over interpretatie gaat omdat jullie het volledige dorp als jullie huis benoemen (CGVS R. (...) II p. 7-8) Deze uitleg kan evenwel geenszins overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom uw vrouw zou bevestigen dat het thuis was terwijl het in werkelijkheid ergens in jullie dorp zou zijn geweest. Bovendien, zoals reeds aangegeven, gaf uw echtgenote aan dat de kinderen ook thuis aanwezig waren bij de aanhoudingen, waardoor een door u gesuggereerde andere interpretatie kan worden uitgesloten. Zoekend naar bijkomende verklaringen stelt u nog dat uw vrouw mogelijks doelde op de keren dat men langs kwam bij jullie thuis en waarbij u zelf niet thuis aanwezig was (CGVS R. (...))

II p. 8). Echter kan ook deze piste niet worden aangenomen daar uit de verklaringen van uw echtgenote duidelijk blijkt dat ze het heeft over de keren dat u wél werd aangehouden. Zodoende dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote volatiele verklaringen hebben afgelegd over de locatie van uw opeenvolgende aanhoudingen. Gezien de zeer centrale rol die deze aanhoudingen in het ingeroepen asielrelaas innemen, dient te worden gesteld dat de verklaringen ter zake jullie geloofwaardigheid verder op losse schroeven zetten.

Aansluitend is het uiterst opmerkelijk te noemen dat uw zoon I. (...) slechts van één aanhouding met zekerheid op de hoogte lijkt te zijn. Hij verklaarde dat hij het zelf maar één keer zag, dat het waarschijnlijk meer dan één keer is geweest, maar dat hij dat niet wist en dat men hem dat misschien niet heeft verteld. Uiteindelijk bevestigde uw zoon dat hij tot op heden slechts weet heeft van één keer dat u werd aangehouden (CGVS I. (...) p. 19). Geconfronteerd met de uiterst gebrekkige kennis over de vervolgingsfeiten die u claimt te hebben ondergaan stelt uw zoon dat hij veel vergeet en dat hij mogelijks niet op de hoogte werd gebracht (CGVS I. (...) p. 23). Deze uitleg biedt evenwel geen afdoende verschuiving. Dit is des te meer het geval aangezien jullie zich reeds jarenlang in asielprocedures bevinden en alle vertrekredenen zich concentreren rond uw problemen. In die zin kan redelijkerwijs worden verwacht dat ook uw zoon een minimale kennis zou hebben van wat er gebeurde en met meer precisie zou kunnen vertellen over hoeveel keer u werd aangehouden. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat zij I. (...) wel degelijk op de hoogte bracht van het gegeven dat u zeven tot acht keer werd aangehouden. Op de vraag of I. (...) er kennis van heeft stelde zij: "Ja waarschijnlijk wel. Ik heb het hem wel verteld. Dus als zijn hoofd functioneert moet hij het wel weten. Ik heb het hem verteld." (CGVS M. (...) p. 41)

In navolging van uw vrouw verklaarde u dat u tijdens uw aanhoudingen nooit langer dan twee tot drie dagen werd vastgehouden (CGVS R. (...) I p. 14). Nochtans verklaarde uw dochter als antwoord op de vraag wat de langste periode was dat haar vader werd vastgehouden: "De ene keer was het 2 weken. Een andere keer een dag of 4. En van de andere keren weet ik het niet meer precies: het varieerde." (CGVS Z. (...) p. 10) Wanneer u met de verklaringen van uw dochter geconfronteerd werd kwam u niet verder dan te stellen dat ze zich mogelijks vergist had (CGVS R. (...) I p. 26). Bij uw tweede onderhoud kwam u spontaan terug op de tegenstrijdigheid en stelde u: "Maar ze is nog jong en kon het niet zo goed snappen. Ze kon bovendien alles beter maken. Goed maken. [...]" (CGVS R. (...) II p. 3) De uitleg die u aanreikt kan evenwel de tegenstrijdigheid niet ongedaan maken. Uw dochter was ten tijde van haar onderhoud bij het CGVS ruim 26 jaar oud. Bovendien valt uit een aanzienlijk aantal antwoorden van uw dochter af te leiden dat ze er geen schrik voor had om toe te geven dat ze iets niet wist wanneer dit het geval was, net zoals bij het antwoord over de lengte van uw overige aanhoudingen trouwens. De jonge leeftijd en het 'willen goed maken' kunnen aldus niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan te maken.

Al met al dient te worden geconcludeerd dat verschillende incoherenties en onaannemelijke vaagheden doen besluiten dat er aan uw aanhoudingen – en dus aan de enige problemen die u naar eigen zeggen heeft gekend in uw land van herkomst – geen geloof kan worden gehecht.

Ook wat betreft de problemen die uw gezinsleden, meer bepaald uw kinderen en vrouw, zouden hebben gekend na uw vertrek werden incoherenties vastgesteld die jullie geloofwaardigheid verder ondermijnen.

Aanvankelijk gaf uw echtgenote aan dat uw belagers na uw vertrek elke dag of om de dag naar jullie woning kwamen. Op de vraag hoe vaak mensen naar jullie woning kwamen na uw vertrek stelde zij meer bepaald: "Die M. (...) bijna elke dag of om de dag. Er kwamen ook anderen. Militairen die hij stuurde. [...] Ja echt waar. Geen dag met rust gelaten." Er werd vervolgens gevraagd wat uw echtgenote er mee bedoelde met de stelling dat ze elke dag bij jullie thuis langs kwamen: "Hij kwam met bedreigingen naar ons. Wat zijn jullie bezig? Ik ga jullie geen rust gunnen zolang R. (...) niet komt. Die dingen." Vervolgens bevestigde uw echtgenote andermaal dat dergelijke boodschappen elke dag werden afgeleverd (CGVS M. (...) p. 31). Over hetzelfde onderwerp legde uw zoon vervolgens uiterst volatiele verklaringen af. Initieel stelt hij dat men om de twee of drie dagen langskwam bij jullie thuis. Even later verandert hij deze verklaring en stelt hij dat ze maar zes keer langskwamen. Uiteindelijk worden de verklaringen verder aangepast en stelde I. (...) dat men vijf, zes of zeven keer moet zijn langsgesproken thuis. Na confrontatie met de interne tegenstrijdigheden komt uw zoon tot zijn finale stelling, met name dat men acht keer naar jullie woning kwam na uw vertrek en dat hij het zelf slechts vijf keer zag. Over de andere drie keren werd hij naar eigen zeggen op de hoogte gebracht." (CGVS I. (...) p. 20-21). Vervolgens werd hetzelfde onderwerp opnieuw ter sprake gebracht bij uw echtgenote en kreeg zij opnieuw de vraag voorgeschiedeld hoe vaak men bij jullie thuis is langs geweest na uw

vertrek. Dit keer stelde ze meermaals dat het zeer veel was en als ze moet schatten dat het zelfs twintig keer of meer was. Vervolgens werd zij geconfronteerd met de eerdere verklaringen waarin ze stelde dat men twee jaar lang quasi elke dag langs kwam. Hierop stelde uw echtgenote dat er soms twee tot drie dagen voorbij gingen. Ze bleef er vervolgens bij dat men gedurende twee jaar twee keer per week langs kwam, hetgeen ruwweg een honderdtal bezoeken zou betekenen. Bijgevolg werd uw echtgenote ook geconfronteerd met de verklaringen van I. (...) die van slechts acht keer gewag maakte. Hierop stelde uw echtgenote louter dat I. (...) niets normaal kan zeggen als het over jullie gaat (CGVS M. (...) p. 42-43). Wat er ook van zij, de verklaringen die werden afgelegd door uw echtgenote en zoon blijken uiterst volatiel en weinig overtuigend te zijn, ofschoon zij handelen over de problemen die zij zelf zouden hebben gehad. Bijgevolg blijken de veelvuldige bezoeken thuis een bijkomend punt te vormen die de geloofwaardigheid van het ingeroepen relaas bevestigt.

Ook over de aanhouding(en) van uw twee oudste zonen werden incoherente verklaringen afgelegd. Uw echtgenote stelde dat M. (...) twee keer werd aangehouden in juni 2013 en dat ook I. (...) werd aangehouden in juni 2013 (CGVS M. (...) p. 34). De chronologie werd evenwel geheel anders uiteengezet door I. (...) zelf. Vooreerst stelde I. (...) dat hij dacht dat zijn broer, net als hijzelf, niet meer dan één keer werd ondervraagd. Bovendien stelt hij dat er een aanzienlijke periode tijd verstreek tussen de aanhouding van zijn broer en die van hemzelf. Zo bevestigde I. (...) dat zijn broer op een bepaald moment in de herfst werd aangehouden en dat hij zelf pas het jaar erna in de zomer werd meegenomen voor ondervraging (CGVS I. (...) p. 16-17). Wanneer I. (...) geconfronteerd werd met de verschillende verklaringen die hij en uw echtgenote aflegden komt hij niet verder dan te stellen dat hij een slecht geheugen heeft (CGVS I. (...) p. 23-25). Echter dient te worden gesteld dat deze feiten ook over I. (...) zelf handelen en dat een slecht geheugen in die zin een zeer vrijblijvende en vooralsnog ook volledig ongefundeerde repliek is op de incoherente verklaringen. Bovendien blijkt dat ook u zelf slechts van één aanhouding van M. (...) op de hoogte bleek te zijn. Initieel suggereerde u overigens dat M. (...) en I. (...) op hetzelfde moment werden aangehouden, maar meteen daarna komt u daarop terug en stelt u dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS R. (...) I p. 20). Deze gebrekkige kennis is evenwel frappant. Niet alleen gaf uw echtgenote te kennen dat u nog diezelfde periode op de hoogte werd gebracht van de aanhoudingen van de gezinsleden (CGVS M. (...) p. 35), u en uw gezin waren bovendien lange tijd samen in Polen en vervolgens in België alwaar jullie een asielprocedure opstartten. Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat de aanhoudingen van uw zonen een gespreksonderwerp zouden vormen en dat u en uw gezinsleden ter zake verklaringen zouden afleggen die preciezer en coherenter zijn.

Ook wat betreft de ondervragingen van uw dochter werden incoherente verklaringen afgelegd. Gevraagd hoe vaak zij werd meegenomen voor ondervraging stelde uw dochter: "Alleen werd ik nooit meegenomen. Ikzelf een keer of 3. Één keer was ik er tot de avond. Andere keer kwamen ze naar ons, omdat wij zelf niet waren komen opdagen. En een derde keer moesten we naar daar, we werden ondervraagd en na de ondervraging mochten we meteen beschikken. Eerste keer moesten we even mee, tweede keer kwamen ze naar ons, derde keer zaten we vast tot de avond." (CGVS Z. (...) p. 10-11) Uw dochter gaf met andere woorden aan dat ze drie keer ondervraagd werd, waarvan twee keer (de eerste en derde keer) op verplaatsing (in Grozny). Bovendien gaf zij te kennen dat haar laatste ondervraging (en bijgevolg deze op verplaatsing) plaatsvond drie maanden voor het vertrek (d.i. omstreeks augustus 2015) (CGVS Z. (...) p. 11). De verklaringen die uw dochter aflegde over haar ondervragingen komen evenwel niet overeen met hetgeen u en uw echtgenote hebben verklaard. Zowel u als uw echtgenote verklaarden immers dat er na (de zomer van) 2013 niemand van het gezin nog op verplaatsing werd ondervraagd (CGVS M. (...) p. 26 en CGVS R. (...) I p. 25). Uw echtgenote gaf aan dat ze een ondervraging op verplaatsing drie maanden voor het definitieve vertrek niet herinnert (CGVS M. (...) p. 45). Uzelf past opnieuw uw verklaringen aan en nadat u eerder verklaarde dat geen enkel gezinslid nog op verplaatsing werd ondervraagd na 2013, stelt u plots over de verklaring van uw dochter: "Maar dat weet ik. Dat klopt. Dat heb ik gehoord. Ze zijn toen samen met broer van M. (...) meegegaan. Ik heb ze toen gebeld." (CGVS R. (...) I p. 26) Op die manier bevestigde u dat uw dochter nog ondervraagd werd op verplaatsing drie maanden voor het definitieve vertrek. U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarop u niet verder kwam dan te stellen: "Ik weet het niet hoe ik moet verklaren. Omdat mensen misschien angst hadden. Die hadden schrik. Ze zijn ook niet zo goed opgeleid en gestudeerd en zo." (CGVS R. (...) I p. 26) Deze opmerkelijke repliek houdt evenwel weinig steek en kan de volatiele verklaringen van uw gezinsleden niet verklaren. Er kan trouwens opgemerkt worden dat ook over het aantal ondervragingen op verplaatsing geen coherente verklaringen werden afgelegd. U en I. (...) gaven aan slechts van één ondervraging op verplaatsing van uw echtgenote op de hoogte te zijn (CGVS R. (...) I p. 20 en CGVS I. (...) p. 18), terwijl zij zelf aangeeft dat ze twee keer op verplaatsing diende te gaan om verklaringen af te leggen (CGVS M. (...) p. 33). Bovendien zeggen u en uw echtgenote dat jullie dochter slechts één keer op verplaatsing verklaringen

moest afleggen (CGVS M. (...) p. 33 en 44 en CGVS R. (...) I p. 20), dit in tegenstelling tot wat Z. (...) daar zelf over verklaarde (zie supra). Bij de verschillende confrontaties laten u en uw gezinsleden telkens na om de incoherente verklaringen op te helderen (CGVS R. (...) I p. 25-26 en CGVS M. (...) p. 44-45).

Er dient andermaal te worden benadrukt dat de gebrekkige kennis en incoherente verklaringen de kern van het ingeroepen relaas raken. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het relaas dat door u en uw gezinsleden uiteen werd gezet geen geloof worden gehecht. In die optiek kan terzijde overigens worden opgemerkt dat u en uw familieleden al (meermaals) negatieve beslissingen hebben ontvangen inzake internationale beschermingsverzoeken in de EU (met name in Polen), hetgeen een bijkomende indicatie is voor de gebrekkige geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees daar uw ingeroepen motieven er gelijklieden met degene die u bij het CGVS heeft aangekaart (CGVS R. (...) II p. 11 en CGVS I. (...) p. 13). Het is in die optiek overigens uiterst merkwaardig te noemen dat u noch uw vrouw noch uw zoon op de hoogte blijken te zijn van de reden van jullie weigering (CGVS R. (...) I p. 10-11, CGVS M. (...) p. 12 en CGVS I. (...) p. 13). Geconfronteerd met deze opmerkelijke lacune kwam u opnieuw niet verder dan te zeggen dat u het niet wist. Uw vrouw en zoon kwamen op hun beurt met gelijkaardige replieken en stelden dat ze zich niet meer herinnerden wat er in de beslissing in Polen stond. Dat u en uw gezinsleden geen idee (meer) hebben van de reden waarom jullie in Polen werden geweigerd kan maar weinig overtuigen.

Het CGVS stelt vast dat u en uw gezinsleden op geen enkel moment verder komen dan het uiten van blote beweringen die bovendien door vaagheden en incoherenties worden ondermijnd. Aan het asielrelaas zoals dit door u naar voor werd gebracht kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Zodoende heeft u middels uw relaas geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk gemaakt.

Het CGVS ontving daarenboven documenten die er op wijzen dat er een strafzaak tegen u werd opgestart in uw land van herkomst, hetgeen een plausibele vertrekreden betreft. Het CGVS ontving dienaangaande een uitleveringsverzoek en stukken van de Russische autoriteiten waarin u ervan beschuldigd wordt een derde te hebben ingehuurd om voor u een moord uit te voeren. Geconfronteerd met deze beschuldigingen komt u niet verder dan te stellen dat de tegen u geuite beschuldigingen vals zijn. Dit betreffen vooralsnog evenzeer louter blote beweringen die op geen enkele objectieve wijze worden ondersteund. Op heden beschikt het CGVS dan ook niet over concrete elementen om de documenten die werden ontvangen van de Russische autoriteiten in twijfel te trekken.

In dit verband moet daarenboven worden opgemerkt dat er in het kader van uw uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden. Uit de lezing van het schrijven van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd; dat de strafrechtelijke vervolging niet zijn oorzaak vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging; dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd; dat gewaarborgd wordt dat u geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan; dat tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, de Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en dat u bezocht kan worden, door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging; en dat in geval van vrijheidsberoving de vasthouding zal geschieden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de Russische Strafwet niet voorziet in de doodstraf.

De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08), Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie "geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM

gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

In die optiek werd u geconfronteerd met het gegeven dat de Russische autoriteiten uw uitlevering vragen en in het bijzonder met de garanties die zij aan de Belgische autoriteiten bieden met betrekking tot uw persoon. U kreeg vervolgens meermaals de kans om uit te leggen waarom de geboden garanties in uw geval niet zouden worden gerespecteerd. Echter blijkt dat u zich herhaaldelijk beperkt tot zeer algemene formuleringen zonder in concreto aan te tonen waarom de garanties in uw geval niet zouden worden nageleefd. U gaf meer bepaald aan dat u de autoriteiten corrupt vindt en, deels gestoeld op uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, dat de betrokken documenten volgens u onder dwang werden opgesteld/ondertekend (CGVS R. (...) II p. 18-20). In elk geval dient te worden gesteld dat u niet op concrete en/of geloofwaardige wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de geboden garanties in uw geval niet zouden worden gerespecteerd worden. Gezien de hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten en gezien u er niet in slaagt in concreto aan te tonen dat in uw hoofde wel een reëel risico bestaat op mensonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die door u en uw gezinsleden werden voorgelegd vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De Duitse identiteitsbewijzen (o), de gedeeltelijke interne paspoorten (k), de huwelijksakte (o), de geboorteakte van uw zoon (o) en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist door het CGVS.

U legde een consultatieverslag van uw psychiater/psychotherapeut voor. Naar aanleiding van een consultatie, ongeveer een jaar na een eerdere consultatie, zou blijken dat u met klachten van depressie kampt, waarbij u in het bijzonder aanpassingsmoeilijkheden kenbaar maakt inzake uw onzekere verblijfsstatuut. Het stuk is allerm minst gesubstantieerd en lijkt louter op basis van uw eigen verklaringen tot stand te zijn gekomen. Daarenboven kan een dergelijk document geen uitsluitel geven over de oorzaak van de door uzelf ingeroepen klachten. In deze dient nog te worden benadrukt dat het stuk

geenszins een bewijs levert voor uw ingeroepen asielmotieven, noch dat het een verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde vaagheden en incoherenties.

Gelijkaardige conclusies kunnen worden getrokken inzake een medisch certificaat dat werd opgesteld met als doel een medische regularisatie te verkrijgen (middels artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Het certificaat maakt inzake diagnose gewag van PTSS, depressie en angsten. Er wordt gesteld dat psychotherapie met medicatie noodzakelijk is, zoniet kan er psychische decompensatie ontstaan in de zin van een depressie met mogelijks suïcidale tendensen. Er moet evenwel worden opgemerkt dat het rapport uiterst summier is en dat er, op de opsomming van een aantal symptomen na, nauwelijks wordt gesubstantieerd op welke gronden de conclusies werden genomen, terwijl het in werkelijkheid om de diagnose van een complexe aandoening gaat. Op basis van deze vaststellingen is het nodig reserves te uiten bij de gestelde diagnose. Eventuele vaststellingen inzake uw (mentale) gezondheidstoestand vormen in het algemeen bovendien geen bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts kan op basis van zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van gezondheidsproblemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het CGVS merkt dan ook op dat uw psychologische problemen evenzeer kunnen ontstaan zijn uit andere evenementen die u mogelijks als negatief heeft ervaren en dat er geen aantoonbare link is met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Uit de onderhouden die u bij het CGVS heeft gehad blijkt dat u, afgezien van de vaagheden en bij wijlen tegenstrijdige verklaringen, over het algemeen effectief logische en heldere antwoorden gaf op de vragen die u werden gesteld. Er werden geen vaststellingen gemaakt die (de kwaliteit van) het gesprek zouden bemoeilijkt kunnen hebben. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De argumentatie in voorliggende beslissing is ten dele gebaseerd op de informatie die deze onderhouden hebben voortgebracht. Het CGVS is gezien het verloop van de onderhouden van oordeel dat het attest dat u voorlegt de argumentatie niet ondermijnt.

Naast de voorgaande medische documenten legde u nog enkele gerechtelijke documenten voor. Wat betreft het arrest gevelde door het Hof van Beroep van Luik stelt het CGVS vast dat deze beroepsinstantie van oordeel is dat aan de nodige voorwaarden werd voldaan om de uitlevering, gevraagd naar aanleiding van het Russische aanhoudingsbevel, uitvoerbaar te verklaren en dit in navolging van de rechtbank van eerste aanleg. Het Hof van Beroep merkt op dat het uitleveringsverzoek niet uitgevaardigd werd met de intentie u te vervolgen of veroordelen wegens uw etnische origine, religie, nationaliteit of politieke overtuiging, maar wel omwille van een inbreuk op het gemeen recht. Daarenboven werd opgemerkt dat uw recht op verdediging werd gewaarborgd, dat u geen behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM zal ondergaan en dat de doodstraf niet wordt uitgesproken jegens personen die worden uitgeleverd aan de Russische Federatie. Het document van het Hof van Cassatie toont vervolgens enkel aan dat u gebruik maakt van de mogelijkheid om ook tegen het arrest van het Hof van Beroep in Luik verzet aan te tekenen en dat u zodoende de rechtsmiddelen die u in België ter uwer beschikking heeft uitput. Het loutere gegeven dat u cassatieberoep aantekende tegen de beslissing van het Hof van Beroep in Luik heeft evenwel geen invloed op de vaststellingen die het CGVS in uw dossier heeft gedaan en die vervolgens hebben geleid tot de beslissing die in uw hoofdte werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van M. B. (hierna: tweede verzoekster) wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent uw land ontvlucht omwille van de problemen die uw man heeft gekend en waar uiteindelijk ook de rest van het gezin het slachtoffer van werd.

Uw man participeerde midden de jaren negentig in de eerste Tsjetsjeense oorlog en na zette nadien zijn activiteiten als rebel definitief stop.

Vanaf 2000 en tot aan zijn vertrek in 2013 werd uw man zeven tot acht keer aangehouden. De hoofdverantwoordelijke voor zijn problemen is M. B. (...), een FSB-medewerker die gebrand was op de medewerking van uw man. Diezelfde B. (...) was verantwoordelijk voor de ontvoering en de dood van uw schoonbroer in 2002. Dit incident was evenzeer het gevolg van inspanningen die B. (...) wilde leveren om uw man in zijn macht te krijgen. Tijdens zijn opeenvolgende aanhoudingen werd uw man gemarteld en probeerde men hem opdrachten op te leggen. Vanaf 2007, wanneer het leven van uw man op het spel stond en men van plan was hem te doden, besloot uw man enigszins in te gaan op de eis om opdrachten uit te voeren. Vijf tot zes keer zou hij opdrachten uitvoeren voor zijn belagers en de laatste vond plaats in het voorjaar van 2013 toen hij een tas moest transporteren. Uw man zou hierna een nieuwe opdracht krijgen, waarvoor hij naar Turkije zou moeten gaan en waarvoor M. B. (...) hem een internationaal paspoort en een som geld bezorgde. Na afloop van de opdracht waarbij uw man de tas moest transporteren kwam hij evenwel in contact met zijn belagers die hem in een wagen naar Tsjetsjenië wilden doen stappen. Uw man beseftte dat er nooit een einde aan zijn problemen zou komen en besloot om het heft in eigen handen te nemen. Hij slaagde er in om met een schermutseling te ontkomen van zijn belagers en hij besloot om meteen te vluchten. Uw man reisde vervolgens naar Polen alwaar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Vanaf het vertrek van uw echtgenoot uit het land raakten ook u en de rest van het gezin betrokken in de problematiek. Veelvuldig werden jullie geïntimideerd met bezoeken aan huis en verschillende keren werden u en uw gezinsleden ook ondervraagd (op verplaatsing). Om aan deze preciaire situatie te ontkomen besloten jullie om omstreeks augustus 2015 eveneens het land te verlaten en uw man te vervoegen in Polen. Na jullie vertrek werden ook nog andere familieleden van uw man ondervraagd in jullie land van herkomst.

De verschillende verzoeken om internationale bescherming die door u en uw gezinsleden werden ingediend werden telkenmale afgesloten met een negatief resultaat. Uiteindelijk besloten jullie om verder te reizen en kwamen jullie naar België waar jullie evenzeer een beschermingsverzoek indienden.

Ter staving van het beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: Duitse identiteitsbewijzen (og), gefragmenteerde interne paspoorten (k), een huwelijksakte (og), een rijbewijs (og), een geboorteakte (og), een verslag van een psychiater/psychotherapeut (o), een medisch certificaat (o), een arrest van het Hof van Beroep (k) en een bewijs dat Cassatieberoep intussen werd aangetekend (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende beschermingsverzoek werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

*De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:
“(…)”*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van I. B. (hierna: derde verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent uw land ontvlucht omwille van de problemen die uw vader heeft gekend en waar uiteindelijk ook de rest van het gezin het slachtoffer van werd.

Uw vader participeerde midden de jaren negentig in de eerste Tsjetsjeense oorlog en na zette nadien zijn activiteiten als rebel definitief stop.

Vanaf 2000 en tot aan zijn vertrek in 2013 werd uw vader zeven tot acht keer aangehouden. De hoofdverantwoordelijke voor zijn problemen is M. B. (...), een FSB-medewerker die gebrand was op de medewerking van uw vader. Diezelfde B. (...) was verantwoordelijk voor de ontvoering en de dood van uw oom langs vaders kant in 2002. Dit incident was evenzeer het gevolg van inspanningen die B. (...) wilde leveren om uw vader in zijn macht te krijgen. Tijdens zijn opeenvolgende aanhoudingen werd uw vader gemarteld en probeerde men hem opdrachten op te leggen. Vanaf 2007, wanneer het leven van uw vader op het spel stond en men van plan was hem te doden, besloot uw vader enigszins in te gaan op de eis om opdrachten uit te voeren. Vijf tot zes keer zou hij opdrachten uitvoeren voor zijn belagers en de laatste vond plaats in het voorjaar van 2013 toen hij een tas moest transporteren. Uw vader zou hierna een nieuwe opdracht krijgen, waarvoor hij naar Turkije zou moeten gaan en waarvoor M. B. (...) hem een internationaal paspoort en een som geld bezorgde. Na afloop van de opdracht waarbij uw vader de tas moest transporteren kwam hij evenwel in contact met zijn belagers die hem in een wagen naar Tsjetsjenië wilden doen stappen. Uw vader beseftte dat er nooit een einde aan zijn problemen zou komen en besloot om het heft in eigen handen te nemen. Hij slaagde er in om met een schermutseling te ontkomen van zijn belagers en hij besloot om meteen te vluchten. Uw vader reisde vervolgens naar Polen alwaar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Vanaf het vertrek van uw vader uit het land raakten ook u en de rest van het gezin betrokken in de problematiek. Veelvuldig werden jullie geïntimideerd met bezoeken aan huis en verschillende keren werden u en uw gezinsleden ook ondervraagd (op verplaatsing). Om aan deze precarie situatie te ontkomen besloten jullie om omstreeks augustus 2015 eveneens het land te verlaten en uw vader te vervoegen in Polen. Na jullie vertrek werden ook nog andere familieleden van uw vader ondervraagd in jullie land van herkomst.

De verschillende verzoeken om internationale bescherming die door u en uw gezinsleden werden ingediend werden telkenmale afgesloten met een negatief resultaat. Uiteindelijk besloten jullie om verder te reizen en kwamen jullie naar België waar jullie evenzeer een beschermingsverzoek indienden.

Ter staving van het beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: Duitse identiteitsbewijzen (og), gefragmenteerde interne paspoorten (k), een huwelijksakte (og), een rijbewijs (og), een geboorteakte (og), een verslag van een psychiater/psychotherapeut (o), een medisch certificaat (o), een arrest van het Hof van Beroep (k) en een bewijs dat Cassatieberoep intussen werd aangetekend (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw vader. In het kader van het door hem ingediende beschermingsverzoek werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw vader luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ingediend door eerste verzoeker

Artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

"(...)"

Uit artikel 74/8, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een 'welbepaalde plaats' de plaats is waar de betrokken vreemdeling "wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis".

De verkorte termijn van tien dagen is slechts van toepassing op de vreemdeling die administratief is vastgehouden of wordt vastgehouden op een welbepaalde plaats of ter beschikking gesteld wordt van de regering met het oog op het vergemakkelijken van zijn verwijdering, en niet op de vreemdeling die is vastgehouden om een andere reden, zoals omwille van een strafrechtelijke veroordeling (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.577).

Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker, op het ogenblik dat hij per aangetekende brief van 27 november 2019 van de eerste bestreden beslissing in kennis werd gesteld, verbleef in de stafinstelling van Marche-en-Famenne.

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat eerste verzoeker overeenkomstig een van de voornoemde bepalingen was opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, antwoorden beide partijen dat eerste verzoeker is vastgehouden in het kader van een vraag tot uitlevering door de Russische autoriteiten.

Nu niet betwist wordt dat eerste verzoeker op het ogenblik van de betekening van de eerste bestreden beslissing in de stafinstelling van Marche-en-Famenne werd vastgehouden met het oog op een uitlevering naar Rusland, blijkt niet dat hij is vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de verkorte termijn van tien dagen waarin artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet *in casu* niet van toepassing en geldt de algemene regel dat de in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift binnen de termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing is ingediend, zodat het door eerste verzoeker ingestelde beroep tijdig en bijgevolg ontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat tegenpartij in de bestreden beslissingen beschouwt dat niet duidelijk uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat er wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolgingen in de zin van het internationaal Verdrag op het statuut van de vluchtelingen die op 28 juli 1951 in Genève ondertekend werd bestaat, zoals omgezet door artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, of ernstige reden te geloven dat zij een echt risico lopen een zware schending te ondergaan zoals in artikel 48/4 bepaald werd.

Overwegend dat tegenpartij volgende elementen aan verzoekers verwijt:

1. Eerste tak: De vrees van verzoekers

Overwegend dat tegenpartij beweert dat de verklaringen van verzoekers vaag, onlogisch en weinig samenhangend zijn.

Dat bv. verzoeker aangeduid heeft dat hij een rol gespeeld heeft tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en actief eraan deelnam.

Dat nochtans, bij de tweede Tsjetsjeense oorlog hij de beslissing genomen heeft geen interventie meer uit te voeren.

Dat hij ook de beslissing genomen had niet voor een of ander kamp te kiezen

Dat tegenpartij zich verbaast dat ondanks al het geweld, de ontvoeringen, de folteringen waarvan hij vanaf 2000 slachtoffer werd, hij toch tot in 2013 in Tsjetsjenië gebleven is.

Dat het nochtans heel moeilijk was voor verzoeker te vertrekken.

Dat hij het hoofd is van een familie die 6 kinderen telt en, daardoor is het voor hem heel moeilijk het land te verlaten.

Dat bovendien, toen men, hem kwam halen, men ieder keer beweerde dat het de laatste keer was.

Dat toen verzoeker begrepen heeft dat ze hem nooit zouden laten vertrekken hij de beslissing genomen heeft zijn vertrek voor te bereiden wat zoals hierboven aangeduid, niet eenvoudig is wanneer men 6 kinderen heeft.

Overwegend dat wat de personen betreft die zij het zo kwalijk nemen, namelijk de heer KADYROV en de heer B. (...), moet men benadrukkend dat verzoeker de reden van deze vijandigheid tegenover hem niet kent.

Dat ze allen van hetzelfde dorp kwamen wat hun houding, voor verzoeker nog meer onbegrijpelijk maakt.

Dat ondanks hun vijandigheid, verzoeker deed wat hij kon zodat zij niet gedood zouden worden, want ze kennen elkaar al heel lang.

Dat bovendien, verzoeker als een wahabbite beschouwd wordt.

Dat nochtans, zoals tegenpartij het vaststelt, dit niet het geval is.

Dat verzoeker werkelijk geen wahabbite is.

Dat het nochtans, wat hen betreft over een manipulatie gaat.

Dat door hem te beschuldigen een wahabbite te zijn, zij zijn trouw krijgen en een volledige controle op hem kunnen uitoefenen.

Dat daarbij, indien verzoeker een zo interessante persoon blijft, het ook is omdat hij gevreesd wordt.

Dat zoals hierboven aangeduid werd, zijn KADYROV en B. (...) verantwoordelijk voor de dood van zijn broer.

Dat door verzoeker van hen afhankelijk te maken, zij daardoor zeker zijn dat hij zich niet wreken kan.

Dat zij bovendien niet aanvaardden dat hij absoluut weigerde hen enig hulp te geven, wat ook de reden is van de talrijke opeenvolgende ontvoeringen, en van de folteringen waarvan hij slachtoffer werd.

Dat het hier over een waarborg gaat.

Overwegend dat tegenpartij hem ook verwijt de vormen van zijn deelneming aan de eerste Tsjetsjeense oorlog vermeld te hebben en de reden waarvoor men hem voor de tweede kwam halen.

Dat echter, tegenpartij hem geen precieze vraag daarover gesteld heeft.

Dat zij verzoeker niet mag verwijten zijn leven tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog uitgelegd te hebben, voor zover zij hem daarover geen vraag gesteld heeft....

Dat zodoende, tegenpartij wat wettelijke voorgeschreven is, dat ze verplicht is alle vragen die ze nodig acht om een beslissing te nemen moet stellen, niet eerbiedigt

Dat indien tegenpartij bijkomende of meer precieze inlichtingen wenste te krijgen, zij vragen daarover aan verzoeker moest stellen quod non.

Dat verzoeker vermeld heeft dat hij in Youtube video's van de 1ste oorlog voorkwam en dit niet alleen om zijn aanwezigheid te bewijzen, maar ook van zijn rol ter deze gelegenheid te getuigen.

Overwegend dat tegenpartij ook aan verzoeker, en aan zijn familie verwijt, niet concreet uitgelegd te hebben, hoe de 7 à 8 ontvoeringen en aanhoudingen verliepen.

Dat echter de familie van verzoeker niets over al deze evenementen weet, voor zover hij nooit uitgelegd heeft wat er gebeurd is.

Dat tegenpartij aan verzoeker het gebrek aan "beleefd" van zijn verhaal verwijt.

Dat de manier waarop men zijn eigen verhaal verteld, eigen aan iedereen is.

Dat in dit geval, verzoeker niet in bezit is van een enkel diploma.

Dat er ook noodzakelijk rekening moet gehouden worden in de waardering van zijn relaas van zijn "beleefd" met de heel geringe (of bijna helemaal on-bestaande) opvoeding van verzoeker.

Dat tijdens zijn verhoor, verzoeker de ontvoering, evenals de folteringen waarvan hij slachtoffer werd, uitgelegd heeft. (CGVS, p. 12)..

Dat verzoeker heel nauwkeurig de steden waar hij na zijn ontvoeringen gebracht werd, aangeduid heeft. (CGVS, p. 14).

Dat hij daarna heel concrete antwoorden zal geven aan de vragen die hem door tegenpartij gesteld werden, daardoor trachtend zo goed als mogelijk de verschillende evenementen van zijn leven uit te leggen.

Dat hij zo aangeduid heeft, dat hij in een ziekenhuis opgenomen werd (CGVS, p. 15).

Dat het juist ten gevolgen van deze heel gewelddadige gebeurtenis dat hij de definitieve beslissing zal nemen Tsjetsjenië te verlaten en het land enkele weken later werkelijk zal verlaten.

Dat tegenpartij opmerkt dat verzoeker zijn laatste ontvoering gedurende de Ramadan van 2013 plaatst, dus in augustus.

Dat tegenpartij benadrukt dat de vingerafdrukken van de familie in Polen, en daarna in Duitsland in juni en juli 2013 afgenomen werden.

Dat het over een duidelijke vergissing van de verzoeker gaat.

Dat deze laatste uitdrukkelijk aan de behandelende agent, die zijn verhoor moest uitvoeren gezegd heeft dat hij dikwijls elementen vergat en andere vermengde.

Dat deze vergissing een illustratie is van de verwarring van verzoeker, zoals ook geldt voor de lokalisatie van de verschillende folteringen.

Dat daardoor, verzoeker en verzoekster zich tegenspreken.

Dat nochtans, indien het geheel van de gebeurtenissen in hun huis begonnen is, plaats waar de ontvoeringen gebeurden, maar ook van de eerste gewelddaden, deze buiten verder gingen.

Dat indien de kinderen verklaringen deden die in alle richtingen gingen, het alleen maar is omdat ze dachten zo te kunnen helpen.

Dat ze zich zeer onrustig voelen over wat met verzoeker zou kunnen gebeuren en door zo te handelen, hopen zij te kunnen helpen en hem redden.

Dat de verklaringen van verzoeker wat de plaats van zijn folteringen en ontvoeringen betreft, helemaal juist zijn zoals deze bij zijn eerste verhoor vermeld werden.

Dat men hier daaraan moet herinneren dat om zijn kinderen en zijn echtgenote van de vervolgingen waarvan hij slachtoffer was, te kunnen beschermen en hen niet te onrustig te maken, verzoeker niet al zijn problemen uitgelegd heeft.

Dat het, het enige middel was, om hen te beschermen.

Dat het voor deze reden is, dat de zoon van verzoeker helemaal onwetend is van wat zijn vader beleefd heeft en dus foutieve verklaringen gemaakt heeft.

Dat bovendien, zoals hierboven aangeduid werd, de kinderen van verzoeker, zoals zijn eigen dochter, de ontvoeringen overdreven hebben en onder ander hun duur, omdat ze dachten zo hun vader te helpen quod non.

Dat dit ook hetzelfde is wat de komst van de autoriteiten in hun woning betreft, tengevolge van het vertrek van verzoeker.

Dat het niet betwistbaar is dat de autoriteiten verschillende keren thuis langs kwamen om hem te zoeken ofwel om inlichtingen te krijgen over de plaats waar hij zich schulde.

Dat wat het aantal bezoeken betreft, zowel de zoon als de echtgenote van verzoeker dit groter hebben gemaakt om hem zo een dienst te bewijzen.

Dat het nochtans onbetwistbaar is, wat ook de vrees van verzoeker bevestigt, dat de autoriteiten thuis langs kwamen, ten gevolge van zijn vertrek.

Dat het hetzelfde is, wat de opsluiting van zijn twee oudste zonen en zijn dochter betreft.

Dat dit niet redelijk betwist kan worden.

Dat wat hun plaatsing in tijd betreft, het overduidelijk is dat de kinderen van verzoeker door de woorden van hun moeder beïnvloed werden en het evenement in juni 2013 geplaatst hebben.

Dat nochtans, het heel waarschijnlijk enkele weken te voren gebeurde.

Overwegend dat tegenpartij zich beroept op de beslissing van Polen om over de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekers terug te komen.

Dat het nochtans over twee helemaal verschillende situaties gaat.

Dat de beslissing van de Poolse autoriteiten, rekening houdend met de verslagen die daarop volgen (zie infra 2de tak), heel duidelijk blijkt genomen, te zijn in het kader van een onafhankelijk, onpartijdig en nauwkeurig examen van de asielaanvraag.

Dat bovendien, het recente uitleveringsverzoek van de Russische autoriteiten de vrees van verzoekers nog komt steunen.

Dat dit verzoek gebaseerd is op gronden die uitdrukkelijk door verzoekers betwist worden.

Dat het dus overduidelijk is dat de vrees van verzoekers een vrees vormen in de zin van het Verdrag van GENEVE van 1951, evenals van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Dat het ook overduidelijk is dat verzoeker niet van de bescherming van de nationale autoriteiten zal kunnen genieten.

- *Tweede lid : de bescherming van de Poolse overheden.*

Overwegende dat tegenpartij in termen van de bestreden beslissing aanvoert dat POLEN zoals BELGIË gehouden is het communautair recht na te leven evenals alle verplichtingen die er uit voortvloeien.

Dat zij verder meldt dat POLEN de fundamentele rechten van verzoeker naleeft en dat de Poolse overheden hen een daadwerkelijke bescherming biedt.

Dat tegenpartij daarenboven vermeldt dat POLEN het beginsel van non-refoulement naleeft en het naleven van artikel 3 EVRM eveneens waarborgt.

Dat het statuut van "tolerated stay" in POLEN aan verzoekers werd toegekend.

Dat deze verblijfstitel volgens tegenpartij in de tijd onbeperkt is, dat zij zich er bijgevolg steeds op kunnen beroepen, en dat zij zich, gelet op het oorzakelijk verband, eveneens kunnen beroepen op de bescherming van de Poolse overheden.

Dat uit de documentatie die tegenpartij aan het administratief dossier gevoegd heeft, echter blijkt dat het statuut van "tolerated stay" in geval van duurzaam vertrek uit POLEN ontnomen kan worden (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 11).

Dat verzoekers in casu POLEN sinds meer dan drie jaar verlaten hebben.

Dat men ondanks de informatie die tegenpartij heeft ontvangen redelijkerwijs niet mag uitsluiten dat de Poolse overheden het verblijf van meer dan drie jaar van de verzoekers in BELGIË evenals hun twee asielaanvragen gelijkstellen met een vaste wil om POLEN te verlaten.

Dat verzoekers bijgevolg van de bescherming van de Poolse overheden niet meer zouden kunnen genieten.

Dat hoewel tegenpartij anderzijds aanvoert dat verzoekers in POLEN over een daadwerkelijke bescherming genieten, uit de documentatie die tegenpartij aan het administratief dossier voegt, blijkt dat de moslims om reden van hun geloof niet alleen het slachtoffer van discriminatie maar ook van geweld zijn (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p.12).

Dat het verslag eveneens meldt dat de etnische herkomst in deze gewelddadigheden een belangrijke rol speelt en dat de Tsjetsjenen bijzonder het mikpunt van deze gewelddadigheden zijn (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 12).

Dat deze informatie door meerdere bronnen en namelijk door de UNHCR bevestigd wordt (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p.12).

Dat de Poolse overheden aan de vluchtelingen geen daadwerkelijke beschermingen bieden tegen deze gewelddadigheden.

Dat thans, volgens de documentatie van tegenpartij geen enkele veroordeling wegens feiten van racisme uitgesproken werd (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p.12).

Dat het verslag vervolgens meldt dat de toestand meer en meer slechter wordt.

Dat men van 48 aanvallen in 2010, tot 272 in 2012 overgegaan is.

Dat het aantal aanhoudingen van de daders van deze gewelddadigheden echter zwak blijft (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p.12).

Dat men in andere verslagen leest dat "However, recent increase in verbal and physical attacks against Chechen refugees and the slow response of the Polish authorities indicate that xenophobic if not openly racist attitudes are gaining some level of acceptance in the society" (CEVIPOL, "expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland", p. 2).

Dat het verslag eveneens meldt dat de Tsjetsjenen het slachtoffer van racistische aanvallen zijn, maar dat de reactie van de overheden traag en zelfs niet-bestaand blijft.

Dat deze discriminatie, deze gewelddadigheden waarvan de moslims, en in het bijzonder de Tsjetsjenen in POLEN het slachtoffer zijn, door de verklaringen van verzoeker bevestigd worden.

Dat deze verklaart dat hij bedreigd en geslagen werd en dat hij het slachtoffer van een poging tot ontvoering is geweest door mannen die hem alleen maar gevraagd hebben welk zijn geloof was (CGVS, 20 november 2014, p.4).

Dat daarenboven niet ontkend mag worden dat talrijke Tsjetsjenen die door Kadyrov omgekocht zijn, zich in POLEN bevinden en er hun landgenoot bedreigen "There exists substantial evidence that emissaries of the current Chechen president Ramzan Kadyrov are active in Poland "(CEVIPOL, "expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland", p.1).

Dat men eveneens kan lezen dat "Due to shortage of regular housing, many recognized refugees linger in accommodation centres for a number of years or they remain living in areas where the centres are located. There, they are highly visible and can easily be monitored and threatened. (...) This fear has been noted also in a report by the European Council on Refugees and Exiles (ECRE) on the treatment of Chechen asylum seekers in Europe (1) : The reasons given by Chechen asylum seekers for not wanting to stay in Poland include : that they have concerns for their safety : they are scared that the Chechen President, Ramzan Kadyrov 's men operate freely in Poland and will pressure Chechens to return to the Russian Federation (p.6) (CEVIPOL, "expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland", p.2).

Dat FRANKRIJK anderzijds bekend heeft dat de Poolse overheden niet in staat waren om op hun grondgebied een internationale bescherming aan de Tsjetsjenen te bieden "These reasons have already been recognised in some European countries. For example, in a decision issued on 15 February 2011 the French Asylum Court of Appeal granted refugee status on a Chechen man who had previously been recognized as a refugee in Poland. (...) He feared being abducted and tortured by them and asked the Polish authorities for protection. Eventually, he fled to France because he was unable to access

Dat een persartikel meldt dat "Celles et ceux qui passent en Pologne, au-delà du fait qu'il semble y avoir suffisamment de places dans les foyers pour demandeur-euses d'asile, se rendent compte bien vite que c'est une impasse et qu'aucun statut ne leur sera jamais délivré leur permettant de vivre décemment dans le pays. Sans compter qu'en Pologne, comme en Autriche, les hommes de Kadyrov sont partout et procèdent régulièrement à des pressions, menaces et agressions »

Dat deze informatie nogmaals door de verklaringen van de verzoeker bevestigd wordt (CGVS, 30 januari 2014, p.11, CGVS, 20 november 2014, p.7).

Dat men bijgevolg redelijkerwijs niet mag besluiten dat de Poolse overheden aan verzoekers een daadwerkelijke bescherming bieden.

Dat tegenpartij, die acht dat POLEN het naleven van de fundamentele rechten van de verzoeker waarborgt en dat de bescherming die de Poolse overheden hen biedt daadwerkelijk is, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk schendt.

Dat men in een recent verslag van de Europese Commissie kan lezen dat « Récemment, les attitudes négatives envers les réfugiés (et les étrangers en général) se sont fortement exacerbées en Pologne, notamment via l'approbation de discours de haine par les responsables politiques et les médias. Le discours dominant est fondé sur la peur du terrorisme, des maladies et de la criminalité, ainsi que sur les expériences négatives de marginalisation des migrants en Europe occidentale. Ce discours est repris par les médias à tous les niveaux (local à national) ».

Dat deze recente documenten onbetwistbaar in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 "(nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die) de

kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Dat tegenpartij, die het tegenovergestelde beweert, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

• Derde lid : de levensomstandigheden in POLEN.

Overwegende dat uit de documentatie van tegenpartij blijkt dat de personen die over een statuut van "tolerated stay" genieten "geen financiële ondersteuning en beperkte financiële bijstand (hebben)" (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 13).

Dat men eveneens kan lezen dat de personen die over een internationale bescherming beschikken op de woningmarkt gediscrimineerd worden en een hoger risico lopen geen huisvesting te vinden, en, bijgevolg, ertoe gedwongen te zijn op straat te leven (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 13).

Dat deze informatie nogmaals door de UNHCR bevestigd wordt (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 13).

Dat de Poolse wetgeving niet toegepast wordt, zodat de personen die over een internationale bescherming genieten zich er niet op kunnen beroepen (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 13-14).

Dat de discriminatie in het onderwijs voor de personen die in POLEN een internationale bescherming bekomen hebben, ook bijzonder aanzienlijk is (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 16).

Dat opnieuw vastgesteld dient te worden, dat de personen die over een statuut van "tolerated stay" genieten opnieuw het voorwerp van discriminaties zijn wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft (COI Focus POLEN : Asiel in Polen, p. 17-18).

Dat het dus niet te ontkennen valt dat de verzoekers in geval van terugkeer naar POLEN het slachtoffer van talrijke discriminaties zullen zijn en dat hun fundamentele rechten duidelijk geschonden zullen worden.

Dat dit duidelijk blijkt uit de documentatie die tegenpartij aan het administratief dossier voegt.

Dat men in andere verslagen, die door NGO's opgesteld worden kan lezen dat "En réalité, les personnes qui ont obtenu le séjour toléré sont souvent laissées à elles-mêmes. Le marché du travail leur est fermé parce qu'il n'y a pas de programmes d'intégration. A cause des faibles revenus les familles nombreuses sont obligées de vivre dans de petits appartements ou de partager des logements exigus avec d'autres familles » (rapport de l'association des peuples menacés « La situation des réfugiés tchéchènes en Pologne : Question des droits humains », p.8).

Dat men eveneens mag lezen dat "Finding sustainable housing and employment is extremely difficult" (CEVIPOL, "expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland", p.1).

Dat men in het verslag van Amnesty International van 2016-2017 betreffende POLEN kan lezen dat de toepassing van de willekeurige hechtenis van de asielaanvragers uiterst frequent is "La Pologne n'acceptait pas d'accueillir des réfugiés dans le cadre du quota obligatoire de relocalisation depuis les autres Etats membres de l'UE. Cette année encore, les autorités ont fait un usage disproportionné de la détention à l'encontre des migrants et des demandeurs d'asile.

Des organisations de la société civile ont dénoncé l'existence d'obstacles dans l'accès à la procédure d'asile, citant notamment de nombreux cas où des personnes étaient dans l'incapacité de demander une protection internationale au poste-frontière de Brest/Terespol, qui sépare le Bélarus et la Pologne. En juin, la Cour européenne des droits de l'homme a communiqué au gouvernement les affaires A.B. c. Pologne et T.K. et S.B. c. Pologne. Ces dossiers concernaient une famille de trois ressortissants russes qui avaient vainement tenté à quatre reprises de pénétrer sur le territoire polonais à la frontière Brest/Terespol pour déposer une demande d'asile ».

Dat deze informatie aan verzoeker het ergste doet vrezen wat de daadwerkelijke behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse overheden betreft.

Dat verzoeker niet alleen het risico loopt in detentie te worden geplaatst, maar ook dat zijn asielaanvraag niet op effectieve wijze onderzocht wordt.

Dat men in een verslag van de Europese Commissie kan lezen dat « Les Polonais ne sont pas habitués à la diversité culturelle, religieuse et linguistique. La majorité de la société polonaise est extrêmement réticente à accueillir des réfugiés, en particulier musulmans. Les Musulmans sont souvent perçus comme une menace pour la culture et le patrimoine polonais ».

Dat deze recente documenten onbetwistbaar in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 "(nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die) de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Dat tegenpartij, die het tegengestelde beweert, de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

3.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden het (niet-gedateerde) document “*La situation des réfugiés tchétchènes en Pologne. Question des droits humains. Rapport de l'Association des Peuples Menacés*” (stuk 2), het document: “*Expert Opinion on the Conditions of Continuing Insecurity of Chechen Refugees in Polans*” van CEVIPOL van 7 mei 2014 (stuk 3), de COI Focus “*Polen. Asiel in Polen*” van 25 september 2014 (stuk 4), het rapport “*Missions d'information du CESE sur la situation des réfugiés. Le point de vue des organisations de la société civile*” (stuk 5), het artikel “*Les Tchétchènes, entre extermination, exil et anti-terrorisme*” van 18 april 2017 (stuk 6) en het artikel “*Interview de l'UNHCR – La situation précaire des réfugiés en Pologne*” (stuk 7) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, nu (i) de verschillende gezinsleden doorheen het beschermingsverzoek niet verder komen dan het uiten van blote beweringen, (ii) verschillende incoherenties en onaannemelijke vaagheden doen besluiten dat er aan zijn aanhoudingen – en dus aan de enige problemen die hij naar eigen zeggen heeft gekend in zijn land van herkomst – geen geloof kan worden gehecht, (iii) ook wat betreft de problemen die zijn kinderen en vrouw zouden hebben gekend na zijn vertrek incoherenties werden vastgesteld die hun geloofwaardigheid verder ondermijnen, (iv) hij en zijn familieleden al (meermaals) negatieve beslissingen hebben ontvangen inzake internationale beschermingsverzoeken in de Europese Unie (met name in Polen) en het maar weinig kan overtuigen dat de verschillende gezinsleden geen idee (meer) hebben van de reden waarom zij in Polen werden geweigerd, en (v) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) documenten ontving die er op wijzen dat er een strafzaak tegen hem werd opgestart in het land van herkomst, hetgeen een plausibele vertrekreden betreft, en de stelling dat de tegen hem geuite beschuldigingen vals zijn vooralsnog een loutere blote bewering betreft die op geen enkele objectieve wijze wordt ondersteund, omdat (B) er in het kader van het uitleveringsverzoek voor hem door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden, zowel het EHRM als de Raad in gelijkaardige zaken reeds oordeelden dat deze garanties volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering en het recht op een eerlijk proces, hij niet op concrete en/of geloofwaardige wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de geboden garanties in zijn geval niet zouden gerespecteerd worden en hij derhalve niet aantoonde dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt, omdat (C) er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (D) de documenten die door hem en zijn gezinsleden werden voorgelegd bovenstaande vaststellingen niet vermogen te wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster en derde verzoeker hun beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseren als degene die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek mede op basis van hun verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging ondernemen om de pertinente motieven hierover zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij blijven hiertoe echter in gebreke.

Zo brengen zij, door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar de verklaringen die eerste verzoeker heeft afgelegd over zijn deelname aan de Tsjetsjeense oorlog en naar de door hem vermelde YouTube video's, geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen waarin hierover het volgende wordt vastgesteld:

“Terloops kan hierbij aansluitend nog worden gesteld dat uw deelname aan en/of het belang van uw rol in de eerste Tsjetsjeense oorlog – hetgeen bepalend is voor de plausibiliteit van de ingeroepen motieven – evenzeer vraagtekens oproept. Ofschoon u gewag maakt van (links naar) youtubevideo's moet het CGVS vaststellen dat u heeft nagelaten deze over te maken (hetgeen een beoordeling ervan meteen ook onmogelijk maakt). Bovendien werden er volatiele verklaringen afgelegd over de periode waarin u zou hebben deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog. U stelde dat u bleef strijden tot 1997 (ondanks het staakt-het-vuren midden 1996) (CGVS R. (...) II p. 10). Bij de DVZ liet u nochtans noteren dat u heeft gevochten van 1994 tot 2000 (CGVS Vragenlijst 3.5.). Uw echtgenote stelde dan weer dat u slechts kortstondig deelnam aan de oorlog en dan eigenlijk ononderbroken thuis bleef. Gevraagd wanneer u definitief opnieuw thuis kwam wonen repliceerde uw echtgenote: “In 1995 denk ik. Eind 1995. Ze gingen weg kwamen terug. Hij bleef nergens.” (CGVS M. (...) p. 13) Wat er ook van zij, u noch uw gezinsleden slaagden er in aannemelijk te maken dat u een dermate nuttig subject was dat men u tot in 2013 bleef aanhouden en martelen.”

Met de argumentatie dat eerste verzoeker een rol heeft gespeeld tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en er actief aan deelnam, dat hij bij de tweede Tsjetsjeense oorlog de beslissing heeft genomen “geen interventie meer uit te voeren” en dat hij ook de beslissing had genomen om niet voor een of ander kamp te kiezen, slagen verzoekende partijen er immers niet in de voormelde tegenstrijdigheden uit te klaren.

Voorts gaan verzoekende partijen uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen waar zij stellen dat het CGVS zich verbaast over het feit dat eerste verzoeker ondanks al het geweld, de ontvoeringen, de folteringen waarvan hij vanaf 2000 het slachtoffer werd, toch nog tot in 2013 in Tsjetsenië gebleven is. De bestreden beslissingen bevatten immers geen motivering in die zin. Wel wordt vastgesteld dat niemand van het gezin een overtuigende uitleg geeft waarom men eerste verzoeker jarenlang is blijven viseren en men hem als dermate belangrijk zag dat hij over een periode van 2000 tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie in 2013 veelvuldig hardhandig werd opgepakt, gefolterd, ondervraagd en tot het uitvoeren van bepaalde opdrachten werd gedwongen, ondanks het feit dat hij het leven redde van zijn belagers en bovendien *de facto* al jarenlang geen (actieve) affiliatie met rebellen meer had. De bestreden beslissingen bevatten hierover de volgende overwegingen:

“Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u heeft deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog (die liep van 11 december 1994 tot 31 augustus 1996 (beëindiging middels het Khasavyurt-akkoord dat volgde op een eerder staakt-het-vuren)). Nadat u herhaaldelijk naast de kwestie antwoordde blijkt uiteindelijk dat u na de eerste Tsjetsjeense oorlog geen enkele activiteit meer heeft uitgevoerd voor de rebellen. U speelde bijgevolg geen enkele rol meer in de tweede Tsjetsjeense oorlog of in de strijd die opstandelingen daarna hebben gestreden. Meer nog, wanneer rebellen nog tot bij u kwamen stuurde u ze wandelen. U verklaarde dat u zich na de eerste Tsjetsjeense oorlog vrij en rustig voelde en dat u noch aan de ene noch aan de andere kant was (CGVS R. (...) II p. 10-11). In die optiek dient vooreerst

te worden gesteld dat het merkwaardig is dat men u jarenlang is blijven viseren en dat men u als dermate belangrijk zag dat u over een periode lopend van 2000 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie in 2013 veelvuldig hardhandig werd opgepakt, gefolterd, ondervraagd en tot het uitvoeren van bepaalde opdrachten werd gedwongen. Naast uw voormalige vriend Ramzan Kadyrov (waar uw vrouw en zoon overigens met geen woord over reppen) gaf u aan dat ene M. B. (...) de belangrijkste verantwoordelijke was voor uw persoonlijke problemen. Om zich van uw diensten te verzekeren ging die laatste in 2002 zelfs zo ver dat hij uw broer ontvoerde en uiteindelijk om het leven bracht. Nochtans zou uit uw verklaringen moeten blijken dat u er persoonlijk voor heeft gezorgd dat zowel Ramzan Kadyrov als M. B. (...) niet om het leven werden gebracht én verklaart u dat zij zich hier ook van bewust zijn (CGVS R. (...) II p. 4 en 9). Dit maakt het des te bevreemdender dat u alsnog jarenlang en tot op heden op meedogenloze wijze zou worden vervolgd, ofschoon u al sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog niet meer als rebel actief was. Er werd aan u en uw gezinsleden bijgevolg meermaals de mogelijkheid geboden om uit te leggen waarom u, in de context die u zelf heeft uiteengezet, al die jaren nog werd aangehouden, gefolterd en gedwongen werd bepaalde opdrachten uit te voeren. Uw vrouw had er geen idee van (en stelde trouwens dat u er evenmin enig idee van had) en uw zoon kwam niet verder dan bepaalde zaken te veronderstellen (CGVS M. (...) p. 28-29 en CGVS I. (...) p. 22). U zelf kwam evenmin met een overtuigende uitleg. Aanvankelijk geeft u aan dat u van banden met wahabieten werd verdacht. U beweert in die zin dat men u er verkeerdelijk van beschuldigde contacten te hebben met rebellen (in Turkije) en refereerde naar het gegeven dat u familieleden zou hebben die zich tot de wahabistische strekking zouden hebben gekeerd (CGVS R. (...) I p. 12 en 16-18). Echter houdt deze uitleg weinig steek aangezien u evenzeer aangaf dat men van u duidelijk wist dat u geen wahabiet was en dat u overigens niets van het wahabisme moest weten (CGVS R. (...) I p. 17 en II p. 4 en 8). Bovendien valt uw uitleg, dat u omwille van vermeende banden met het wahabisme geïsoleerd werd, evenmin te rijmen met de verklaringen die u eerder aflegde tijdens het eerste CGVS-onderhoud en waarbij u meer bepaald stelde dat net uw afkeer voor het wahabisme de reden was waarom Kadyrov wilde dat u voor hem ging werken (CGVS R. (...) I p. 12). De uitleg rond het wahabisme kan aldus niet overtuigen. U werd tijdens uw tweede onderhoud nog diverse keren gewezen op de gebrekkige logica (met name de verregaande en aanhoudende vervolgingsfeiten ondanks dat u het leven redde van uw belagers en bovendien de facto al jarenlang geen (actieve) affiliatie met rebellen meer had), maar op geen enkel moment kon u op concrete wijze duiden waarom u nog de interesse zou wekken van bepaalde personen (CGVS R. (...) II p. 9-13). Indien men u om één of andere reden bleef viseren en men u ook meermaals dagenlang heeft vastgehouden, kan minstens van u verwacht worden dat u een duidelijker beeld zou kunnen scheppen over de concrete reden daartoe en dat u preciezer zou kunnen duiden waarom u na al die jaren nog van belang was voor diegenen die u wilden gebruiken. U komt evenwel niet verder dan enkele vage stellingen en weinig aannemelijke beweringen om uiteindelijk toe te geven dat u er geen idee van heeft waarom men u nog als interessant beschouwde (CGVS R. (...) II p. 9-13). Ook wanneer bijvoorbeeld dieper ingegaan wordt op het concrete incident met uw broer die werd ontvoerd en vermoord omdat B. (...) zich van uw diensten wilde verzekeren, blijkt dat u geen verhelderend antwoord kan geven op de vraag waarom B. (...) u persé voor zijn kar wilde spannen (CGVS R. (...) I p. 23). Gelet op voorgaande bemerkingen dient te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling komt te staan als gevolg van de gebrekkige logica die na confrontatie overeind blijft."

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat eerste verzoeker de reden van deze vijandigheid tegenover hem niet kent, dat het gegeven ze allen uit hetzelfde dorp kwamen hun houding nog meer onbegrijpelijk maakt, dat eerste verzoeker ondanks de vijandigheid van Ramzan Kadyrov en M. B. deed wat hij kon zodat zij niet gedood zouden worden omdat zij elkaar al heel lang kennen, dat deze personen zich konden verzekeren van zijn trouw en een volledige controle over hem konden uitoefenen door hem ervan te beschuldigen wahabiet te zijn, dat eerste verzoeker ook een interessante persoon blijft omdat hij gevreesd wordt, dat Ramzan Kadyrov en M. B. immers verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn broer, dat Ramzan Kadyrov en M. B., door eerste verzoeker afhankelijk van hen te maken, zeker zijn dat hij zich niet kan wreken en dat Ramzan Kadyrov en M. B. bovendien niet aanvaardden dat hij absoluut weigerde hen enige hulp te bieden, wat ook de reden is van de talrijke opeenvolgende ontvoeringen en folteringen waarvan eerste verzoeker het slachtoffer werd, brengen verzoekende partijen nog steeds geen plausibele uitleg bij die kan verklaren waarom Ramzan Kadyrov en M. B. precies eerste verzoeker *per se* voor hun kar wilden spannen om bepaalde opdrachten uit te voeren, waarom zij hem hiertoe jarenlang (van 2000 tot 2013) bleven viseren, aanhouden en folteren en waarom M. B. zo gebrand was op zijn medewerking dat hij zo ver ging dat hij in 2002 diens broer ontvoerde en zelfs om het leven bracht. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt overigens dat hij pas in 2016, dus lang na zijn vertrek uit de Russische Federatie in 2013, via vrienden te weten zou zijn gekomen dat M. B. achter de dood van zijn broer zou zitten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6.1., notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2019, p. 9). Er kan dan ook niet worden ingezien

hoe de aangehaalde vervolgingsfeiten in de periode 2000-2013 (mede) zouden zijn ingegeven door een vrees in hoofde van Ramzan Kadyrov en M. B dat eerste verzoeker zich op hen zou wreken wegens de moord op zijn broer, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Eerste verzoeker was overigens geenszins afhankelijk van, noch trouw aan Ramzan Kadyrov en M. B, die evenmin de volledige controle over hem uitoefenden, getuige hiervan het feit dat men hem doorheen de jaren telkenmale diende aan te houden en te folteren om hem ertoe te bewegen bepaalde opdrachten voor hen uit te voeren, wat hij overigens tot 2007, ondanks de zware mishandelingen, steeds zou hebben geweigerd (adm. doss., stuk 6.1., notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2019, p. 18-19), zodat ook de uitleg in het verzoekschrift over de valse beschuldiging van wahabisme geen steek houdt.

Hoe dan ook, zoals in de bestreden beslissingen correct wordt vastgesteld, kan er omwille van verschillende incoherenties en bij wijlen zelfs volstrekt onmogelijke verklaringen aan de aanhoudingen van eerste verzoeker – en dus aan de enige problemen die eerste verzoeker naar eigen zeggen heeft gekend in zijn land van herkomst – geen enkel geloof worden gehecht. Zo wordt in de bestreden beslissingen vooreerst correct het volgende uiteengezet:

“De zeven tot acht aanhoudingen waar u naar verwijst vonden volgens u plaats in de periode lopend van 2000 tot 2013. U verklaart over uw laatste aanhouding dat deze plaats vond tijdens de ramadan van 2013. U verklaarde: “In 2013 toen ik heel zwaar mishandeld werd. Het was tijdens de ramandan. Dat kan ik mij herinneren. Ik kan mij herinneren, ik was toen aan het vasten.” (CGVS R. (...) I p. 15) En even later stelde u nog: “Ik kan me wel de laatste aanhouding herinneren. Dat was ramadan 2013. Maar de andere weet ik niet meer.” (CGVS R. (...) I p. 16) De spontane link die u met de ramadan in 2013 legt is opmerkelijk daar zowel u als uw echtgenote verklaarden dat u in mei 2013 al zou zijn vertrokken (CGVS R. (...) I p. 5 en CGVS M. (...) p. 18). De ramandanperiode in 2013 liep echter van 8 juli tot 7 augustus, waardoor uw beweerde laatste aanhouding niet te verzoenen valt met een vertrek in mei. Dat aan uw laatste aanhouding tijdens de ramadan van 2013 geen geloof kan worden gehecht blijkt ook uit het feit dat uw vingerafdrukken werden geregistreerd in Polen op 25 juni 2013 en op 3 juli 2013 in Duitsland. Echter, wanneer u geconfronteerd wordt met het tijdstip van de vingerafdrukken geeft u merkwaardig genoeg aan dat dit niet kan en dat u wel degelijk in uw land van herkomst was tijdens de ramadan van 2013. U houdt vast aan uw verklaringen en trekt de vingerafdrukken, of minstens het moment waarop ze werden afgenomen, in twijfel (CGVS R. (...) II p. 14-16). Het moge duidelijk wezen dat de data van de vingerafdrukken kunnen worden aangenomen en dat bijgevolg kan worden uitgesloten dat u werd vastgehouden en zwaar mishandeld tijdens de ramadan van 2013. Dat u desondanks vasthoudt aan uw verklaringen en de vingerafdrukgegevens in twijfel trekt toont enkel aan dat aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht en dat u een gekunsteld relaas naar voren brengt.”

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het om een duidelijke vergissing van eerste verzoeker gaat, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk heeft gezegd dat hij dikwijls elementen vergat en andere vermengde en dat deze vergissing een illustratie is van zijn verwarring. Dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen, nu eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan en herhaaldelijk de link met de ramadan in 2013 legde, hij hierbij uitdrukkelijk vermeldde *“ik was toen aan het vasten”* en hij bovendien ook na confrontatie met het tijdstip waarop zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Polen (25 juni 2013) en Duitsland (3 juli 2013) bleef volharden in zijn eerdere verklaringen en voet bij stuk hield dat hij tijdens de ramadan in 2013 in Tsjetsjenië was (adm. doss., stuk 6.1., notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2019, p. 15-16, en stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 november 2019, p. 14-16). Van een *“vergissing”* in zijn hoofde kan dan ook geen sprake zijn.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat tweede verzoekster en eerste verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de locatie waar de verschillende aanhoudingen van laatstgenoemde plaatsvonden:

“Ook over het geheel van de andere aanhoudingen kunnen de nodige twijfels worden geuit. Uw echtgenote verklaarde dat van de zeven tot acht aanhoudingen er slechts één aanhouding in de stad was en de rest iedere keer thuis plaatsvond (CGVS M. (...) p. 20-21). Ze bevestigde uiteindelijk nog dat bij deze aanhoudingen de rest van het gezin ook thuis was, waardoor de door uw echtgenote ingeroepen plaats van de aanhoudingen op geen enkele wijze ter discussie kan staan (CGVS M. (...) p. 22-23). U gaf tijdens uw eerste CGVS-onderhoud evenwel te kennen dat u slechts twee keer van bij uw woning werd meegenomen en dat u de andere keren vanop verplaatsing werd meegenomen (CGVS R. (...) I p. 14). Tijdens uw tweede CGVS-onderhoud geeft u plots aan: “7/8 keer, steeds werd ik thuis aangetroffen. En de aanhoudingen gebeurden in aanwezigheid van mijn kinderen.” (CGVS R. (...) II p. 6) U werd hierop geconfronteerd met de verklaringen die u tijdens uw eerste CGVS-onderhoud aflegde (CGVS R. (...) II p. 6). Vervolgens keert u opnieuw uw kar en stelt u dat de verklaringen die u

eerst had afgelegd kloppen. Uiteindelijk geeft u aan dat u twee keer werd aangehouden in of rond de woning, nog een keer zeer nabij de woning en dat de meeste aanhoudingen onderweg plaatsvonden (CGVS R. (...) II p. 7). Hierop werd u dan geconfronteerd met de verklaringen die uw echtgenote aflegde in het kader van haar CGVS-onderhoud. U zegt dat de verklaringen van uw vrouw niet kunnen kloppen, maar dat het wellicht over interpretatie gaat omdat jullie het volledige dorp als jullie huis benoemen (CGVS R. (...) II p. 7-8) Deze uitleg kan evenwel geenszins overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom uw vrouw zou bevestigen dat het thuis was terwijl het in werkelijkheid ergens in jullie dorp zou zijn geweest. Bovendien, zoals reeds aangegeven, gaf uw echtgenote aan dat de kinderen ook thuis aanwezig waren bij de aanhoudingen, waardoor een door u gesuggereerde andere interpretatie kan worden uitgesloten. Zoekend naar bijkomende verklaringen stelt u nog dat uw vrouw mogelijks doelde op de keren dat men langs kwam bij jullie thuis en waarbij u zelf niet thuis aanwezig was (CGVS R. (...) II p. 8). Echter kan ook deze piste niet worden aangenomen daar uit de verklaringen van uw echtgenote duidelijk blijkt dat ze het heeft over de keren dat u wél werd aangehouden. Zodoende dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote volatiele verklaringen hebben afgelegd over de locatie van uw opeenvolgende aanhoudingen. Gezien de zeer centrale rol die deze aanhoudingen in het ingeroepen asielrelaas innemen, dient te worden gesteld dat de verklaringen ter zake jullie geloofwaardigheid verder op losse schroeven zetten.”

Het is de Raad volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoekende partijen met de stelling “(d)at nochtans, indien het geheel van de gebeurtenissen in hun huis begonnen is, plaats waar de ontvoeringen gebeurden, maar ook van de eerste gewelddaden, deze buiten verder gingen”, voormelde tegenstrijdigheden menen te kunnen verklaren. Met de stelling dat de verklaringen van eerste verzoeker wat betreft de plaats van zijn folteringen en ontvoeringen zoals hij deze tijdens het eerste gehoor heeft afgelegd helemaal juist zijn, komen verzoekende partijen voorts niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, wat uiteraard onvoldoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. Ook het betoog dat eerste verzoeker aan de familie nooit heeft uitgelegd wat er gebeurd is en de familie dus niets weet over de ontvoeringen en aanhoudingen kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, verklaarde tweede verzoekster immers dat niet alleen zijzelf maar ook de rest van het gezin thuis was bij de aanhoudingen van haar echtgenoot, die zij op één na allemaal thuis situeert. Zij liet in dit verband ook optekenen: “Hoe hebben jullie gereageerd? De kinderen helemaal roepen. dat onze vader wordt meegenomen. nachtmerrie. Het os zelfs gebeurd dat ze ook de buurman tegen de muur zetten en dat R. (...) zei ik ben R. (...). Laat de buurman los. Ze kwamen gemaskerd binnen. Dat waren moeilijke tijden.” (adm. doss., stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-23). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat de verschillende gezinsleden duidelijke en eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gebeurtenissen die zijzelf hebben meegemaakt of waarvan zij getuige zijn geweest. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat zij hiertoe niet in staat blijken te zijn, zoals ook nog blijkt uit wat volgt, de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig onderuit haalt.

De adjunct-commissaris-generaal voegt hier in de bestreden beslissingen nog pertinent aan toe:

“Aansluitend is het uiterst opmerkelijk te noemen dat uw zoon I. (...) slechts van één aanhouding met zekerheid op de hoogte lijkt te zijn. Hij verklaarde dat hij het zelf maar één keer zag, dat het waarschijnlijk meer dan één keer is geweest, maar dat hij dat niet wist en dat men hem dat misschien niet heeft verteld. Uiteindelijk bevestigde uw zoon dat hij tot op heden slechts weet heeft van één keer dat u werd aangehouden (CGVS I. (...) p. 19). Geconfronteerd met de uiterst gebrekkige kennis over de vervolgingsfeiten die u claimt te hebben ondergaan stelt uw zoon dat hij veel vergeet en dat hij mogelijks niet op de hoogte werd gebracht (CGVS I. (...) p. 23). Deze uitleg biedt evenwel geen afdoende verschuiving. Dit is des te meer het geval aangezien jullie zich reeds jarenlang in asielprocedures bevinden en alle vertrekredenen zich concentreren rond uw problemen. In die zin kan redelijkerwijs worden verwacht dat ook uw zoon een minimale kennis zou hebben van wat er gebeurde en met meer precisie zou kunnen vertellen over hoeveel keer u werd aangehouden. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat zij I. (...) wel degelijk op de hoogte bracht van het gegeven dat u zeven tot acht keer werd aangehouden. Op de vraag of I. (...) er kennis van heeft stelde zij: “Ja waarschijnlijk wel. Ik heb het hem wel verteld. Dus als zijn hoofd functioneert moet hij het wel weten. Ik heb het hem verteld.” (CGVS M. (...) p. 41)

In navolging van uw vrouw verklaarde u dat u tijdens uw aanhoudingen nooit langer dan twee tot drie dagen werd vastgehouden (CGVS R. (...) I p. 14). Nochtans verklaarde uw dochter als antwoord op de vraag wat de langste periode was dat haar vader werd vastgehouden: “De ene keer was het 2 weken. Een andere keer een dag of 4. En van de andere keren weet ik het niet meer precies: het varieerde.” (CGVS Z. (...) p. 10) Wanneer u met de verklaringen van uw dochter geconfronteerd werd kwam u niet verder dan te stellen dat ze zich mogelijks vergist had (CGVS R. (...) I p. 26). Bij uw tweede onderhoud

kwam u spontaan terug op de tegenstrijdigheid en stelde u: "Maar ze is nog jong en kon het niet zo goed snappen. Ze kon bovendien alles beter maken. Goed maken. [...]" (CGVS R. (...) II p. 3) De uitleg die u aanreikt kan evenwel de tegenstrijdigheid niet ongedaan maken. Uw dochter was ten tijde van haar onderhoud bij het CGVS ruim 26 jaar oud. Bovendien valt uit een aanzienlijk aantal antwoorden van uw dochter af te leiden dat ze er geen schrik voor had om toe te geven dat ze iets niet wist wanneer dit het geval was, net zoals bij het antwoord over de lengte van uw overige aanhoudingen trouwens. De jonge leeftijd en het 'willen goed maken' kunnen aldus niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan te maken."

Dat derde verzoeker helemaal onwetend is van wat zijn vader beleefd heeft en dus foutieve verklaringen heeft afgelegd, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen. Het betoog in het verzoekschrift dat de kinderen de ontvoeringen, en meer bepaald de duur ervan, overdreven hebben omdat ze dachten zo hun vader te kunnen helpen, biedt evenmin een verklaring of een verschoning voor het niet afleggen van correcte, waarachtige en geloofwaardige verklaringen.

Daarnaast worden in de bestreden beslissingen ook wat betreft de problemen die de andere gezinsleden zouden hebben gekend na het vertrek van eerste verzoeker (de frequentie waarmee diens belagers na zijn vertrek naar de woning kwamen, de aanhouding(en) van de twee oudste zonen, de ondervragingen van de dochter) meerdere incoherenties vastgesteld die hun geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo kan de adjunct-commissaris-generaal worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen:

"Aanvankelijk gaf uw echtgenote aan dat uw belagers na uw vertrek elke dag of om de dag naar jullie woning kwamen. Op de vraag hoe vaak mensen naar jullie woning kwamen na uw vertrek stelde zij meer bepaald: "Die M. (...) bijna elke dag of om de dag. Er kwamen ook anderen. Militairen die hij stuurde. [...] Ja echt waar. Geen dag met rust gelaten." Er werd vervolgens gevraagd wat uw echtgenote er mee bedoelde met de stelling dat ze elke dag bij jullie thuis langs kwamen: "Hij kwam met bedreigingen naar ons. Wat zijn jullie bezig? Ik ga jullie geen rust gunnen zolang R. (...) niet komt. Die dingen." Vervolgens bevestigde uw echtgenote andermaal dat dergelijke boodschappen elke dag werden afgeleverd (CGVS M. (...) p. 31). Over hetzelfde onderwerp legde uw zoon vervolgens uiterst volatiele verklaringen af. Initieel stelt hij dat men om de twee of drie dagen langskwam bij jullie thuis. Even later verandert hij deze verklaring en stelt hij dat ze maar zes keer langskwamen. Uiteindelijk worden de verklaringen verder aangepast en stelde I. (...) dat men vijf, zes of zeven keer moet zijn langsgesproken thuis. Na confrontatie met de interne tegenstrijdigheden komt uw zoon tot zijn finale stelling, met name dat men acht keer naar jullie woning kwam na uw vertrek en dat hij het zelf slechts vijf keer zag. Over de andere drie keren werd hij naar eigen zeggen op de hoogte gebracht." (CGVS I. (...) p. 20-21). Vervolgens werd hetzelfde onderwerp opnieuw ter sprake gebracht bij uw echtgenote en kreeg zij opnieuw de vraag voorgeschied hoe vaak men bij jullie thuis is langs geweest na uw vertrek. Dit keer stelde ze meermaals dat het zeer veel was en als ze moet schatten dat het zelfs twintig keer of meer was. Vervolgens werd zij geconfronteerd met de eerdere verklaringen waarin ze stelde dat men twee jaar lang quasi elke dag langs kwam. Hierop stelde uw echtgenote dat er soms twee tot drie dagen voorbij gingen. Ze bleef er vervolgens bij dat men gedurende twee jaar twee keer per week langs kwam, hetgeen ruwweg een honderdtal bezoeken zou betekenen. Bijgevolg werd uw echtgenote ook geconfronteerd met de verklaringen van I. (...) die van slechts acht keer gewag maakte. Hierop stelde uw echtgenote louter dat I. (...) niets normaal kan zeggen als het over jullie gaat (CGVS M. (...) p. 42-43). Wat er ook van zij, de verklaringen die werden afgelegd door uw echtgenote en zoon blijken uiterst volatiel en weinig overtuigend te zijn, ofschoon zij handelen over de problemen die zij zelf zouden hebben gehad. Bijgevolg blijken de veelvuldige bezoeken thuis een bijkomend punt te vormen die de geloofwaardigheid van het ingeroepen relaas bevestigt.

Ook over de aanhouding(en) van uw twee oudste zonen werden incoherente verklaringen afgelegd. Uw echtgenote stelde dat M. (...) twee keer werd aangehouden in juni 2013 en dat ook I. (...) werd aangehouden in juni 2013 (CGVS M. (...) p. 34). De chronologie werd evenwel geheel anders uiteengezet door I. (...) zelf. Vooreerst stelde I. (...) dat hij dacht dat zijn broer, net als hijzelf, niet meer dan één keer werd ondervraagd. Bovendien stelt hij dat er een aanzienlijke periode tijd verstreek tussen de aanhouding van zijn broer en die van hemzelf. Zo bevestigde I. (...) dat zijn broer op een bepaald moment in de herfst werd aangehouden en dat hij zelf pas het jaar erna in de zomer werd meegenomen voor ondervraging (CGVS I. (...) p. 16-17). Wanneer I. (...) geconfronteerd werd met de verschillende verklaringen die hij en uw echtgenote aflegden komt hij niet verder dan te stellen dat hij een slecht geheugen heeft (CGVS I. (...) p. 23-25). Echter dient te worden gesteld dat deze feiten ook over I. (...) zelf handelen en dat een slecht geheugen in die zin een zeer vrijblijvende en vooralsnog ook volledig ongefundeerde repliek is op de incoherente verklaringen. Bovendien blijkt dat ook u zelf slechts van één aanhouding van M. (...) op de hoogte bleek te zijn. Initieel suggereerde u overigens dat M. (...) en I. (...)

op hetzelfde moment werden aangehouden, maar meteen daarna komt u daarop terug en stelt u dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS R. (...) I p. 20). Deze gebrekkige kennis is evenwel frappant. Niet alleen gaf uw echtgenote te kennen dat u nog diezelfde periode op de hoogte werd gebracht van de aanhoudingen van de gezinsleden (CGVS M. (...) p. 35), u en uw gezin waren bovendien lange tijd samen in Polen en vervolgens in België alwaar jullie een asielprocedure opstartten. Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat de aanhoudingen van uw zonen een gespreksonderwerp zouden vormen en dat u en uw gezinsleden ter zake verklaringen zouden afleggen die preciezer en coherenter zijn.

Ook wat betreft de ondervragingen van uw dochter werden incoherente verklaringen afgelegd. Gevraagd hoe vaak zij werd meegenomen voor ondervraging stelde uw dochter: "Alleen werd ik nooit meegenomen. Ikzelf een keer of 3. Één keer was ik er tot de avond. Andere keer kwamen ze naar ons, omdat wij zelf niet waren komen opdagen. En een derde keer moesten we naar daar, we werden ondervraagd en na de ondervraging mochten we meteen beschikken. Eerste keer moesten we even mee, tweede keer kwamen ze naar ons, derde keer zaten we vast tot de avond." (CGVS Z. (...) p. 10-11) Uw dochter gaf met andere woorden aan dat ze drie keer ondervraagd werd, waarvan twee keer (de eerste en derde keer) op verplaatsing (in Grozny). Bovendien gaf zij te kennen dat haar laatste ondervraging (en bijgevolg deze op verplaatsing) plaatsvond drie maanden voor het vertrek (d.i. omstreeks augustus 2015) (CGVS Z. (...) p. 11). De verklaringen die uw dochter aflegde over haar ondervragingen komen evenwel niet overeen met hetgeen u en uw echtgenote hebben verklaard. Zowel u als uw echtgenote verklaarden immers dat er na (de zomer van) 2013 niemand van het gezin nog op verplaatsing werd ondervraagd (CGVS M. (...) p. 26 en CGVS R. (...) I p. 25). Uw echtgenote gaf aan dat ze een ondervraging op verplaatsing drie maanden voor het definitieve vertrek niet herinnert (CGVS M. (...) p. 45). Uzelf past opnieuw uw verklaringen aan en nadat u eerder verklaarde dat geen enkel gezinslid nog op verplaatsing werd ondervraagd na 2013, stelt u plots over de verklaring van uw dochter: "Maar dat weet ik. Dat klopt. Dat heb ik gehoord. Ze zijn toen samen met broer van M. (...) meegegaan. Ik heb ze toen gebeld." (CGVS R. (...) I p. 26) Op die manier bevestigde u dat uw dochter nog ondervraagd werd op verplaatsing drie maanden voor het definitieve vertrek. U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarop u niet verder kwam dan te stellen: "Ik weet het niet hoe ik moet verklaren. Omdat mensen misschien angst hadden. Die hadden schrik. Ze zijn ook niet zo goed opgeleid en gestudeerd en zo." (CGVS R. (...) I p. 26) Deze opmerkelijke repliek houdt evenwel weinig steek en kan de volatiele verklaringen van uw gezinsleden niet verklaren. Er kan trouwens opgemerkt worden dat ook over het aantal ondervragingen op verplaatsing geen coherente verklaringen werden afgelegd. U en I. (...) gaven aan slechts van één ondervraging op verplaatsing van uw echtgenote op de hoogte te zijn (CGVS R. (...) I p. 20 en CGVS I. (...) p. 18), terwijl zij zelf aangeeft dat ze twee keer op verplaatsing diende te gaan om verklaringen af te leggen (CGVS M. (...) p. 33). Bovendien zeggen u en uw echtgenote dat jullie dochter slechts één keer op verplaatsing verklaringen moest afleggen (CGVS M. (...) p. 33 en 44 en CGVS R. (...) I p. 20), dit in tegenstelling tot wat Z. (...) daar zelf over verklaarde (zie supra). Bij de verschillende confrontaties laten u en uw gezinsleden telkens na om de incoherente verklaringen op te helderen (CGVS R. (...) I p. 25-26 en CGVS M. (...) p. 44-45)."

Opnieuw slagen verzoekende partijen er niet in het geheel van deze vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, waar zij stellen dat zij het aantal bezoeken van de autoriteiten hebben overdreven om eerste verzoeker een dienst te bewijzen, brengen zij geen valabele verklaring bij die de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties kan vergoelijken. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoekers om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde, volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen afleggen, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit hun land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoekende partijen aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekende partijen bewust verklaringen zouden hebben afgelegd die niet met de waarheid overeenstemmen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, bevestigt eens te meer hun algehele ongeloofwaardigheid en maakt dat aan het door hen uiteengezette asielrelaas verder niet het minste geloof kan worden gehecht. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift nog uiteenzetten "(d)at het hetzelfde is, wat de opsluiting van zijn twee oudste zonen en zijn dochter betreft", "(d)at dit niet redelijk betwist kan worden", "(d)at wat hun plaatsing in tijd betreft, het overduidelijk is dat de kinderen van verzoeker door de woorden van hun moeder beïnvloed werden en het evenement in juni 2013 geplaatst hebben" en "(d)at nochtans, het heel waarschijnlijk enkele weken te voren gebeurde", is het de Raad

volstrekt onduidelijk op welke wijze zij hiermee menen voormelde tegenstrijdigheden over de aanhouding(en) van de twee zonen en over de ondervragingen van de dochter te kunnen uitklaren.

Voor het overige komen verzoekende partijen in wezen niet verder dan het louter volharden in en verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de adjunct-commissaris-generaal, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan hun asielrelaas en de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kunnen verzoekende partijen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

3.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Tsjetsjenië zouden hebben gekend.

Volledig ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat in de bestreden beslissingen ten aanzien van eerste verzoeker nog het volgende werd overwogen:

“Het CGVS ontving daarenboven documenten die er op wijzen dat er een strafzaak tegen u werd opgestart in uw land van herkomst, hetgeen een plausibele vertrekreden betreft. Het CGVS ontving dienaangaande een uitleveringsverzoek en stukken van de Russische autoriteiten waarin u ervan beschuldigd wordt een derde te hebben ingehuurd om voor u een moord uit te voeren. Geconfronteerd met deze beschuldigingen komt u niet verder dan te stellen dat de tegen u geuite beschuldigingen vals zijn. Dit betreffen vooralsnog evenzeer louter blote beweringen die op geen enkele objectieve wijze worden ondersteund. Op heden beschikt het CGVS dan ook niet over concrete elementen om de documenten die werden ontvangen van de Russische autoriteiten in twijfel te trekken.

In dit verband moet daarenboven worden opgemerkt dat er in het kader van uw uitleveringsverzoek door de Russische autoriteiten diplomatieke garanties worden geboden. Uit de lezing van het schrijven van de Procureur-generaal van de Russische Federatie in het kader van het uitleveringsverzoek blijkt dat het recht op verdediging, met bijstand van advocaten, is gewaarborgd; dat de strafrechtelijke vervolging niet zijn oorzaak vindt in één van de vluchtelingrechtelijke gronden van vervolging; dat er in geen andere strafvervolging is voorzien dan voor de feiten omwille van dewelke de uitlevering wordt gevraagd; dat gewaarborgd wordt dat u geen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, gelezen in de betekenis van artikel 3 EVRM, zal ondergaan; dat tijdens uw gevangenhouding in het kader van de strafvervolging, of later bij een eventuele veroordeling, de Belgische ambassade geïnformeerd zal worden over de plaats van detentie en dat u bezocht kan worden, door gemandateerden van de diplomatieke vertegenwoordiging; en dat in geval van vrijheidsberoving de vasthouding zal geschieden in een plaats die beantwoordt aan de Europese normen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de Russische Strafwet niet voorziet in de doodstraf. De voormelde garanties zijn gelijksoortig aan deze die door de Russische Federatie werden gegeven in enkele zaken die werden behandeld door het EHRM, onder andere Chentiev/Slovakije (nr.21022/08),

Ibragimov/Slovakije (nr.51946/08) en Gasaeyev/Spanje (nr.48514/09), en waaromtrent het Hof oordeelde dat deze volstonden om te voldoen aan de vereisten van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM). In Zarmayev/België oordeelde het Hof met 6 tegen 1 in lijn van de hoger vermelde arresten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een aantal zaken (RvV 8 april 2011 nr. 59 452; RvV 14 december 2012 nr. 93 675; RvV 1 juni 2018 nr. 204 828), voornoemde rechtspraak van het EHRM in acht nemend, geoordeeld dat dergelijke waarborgen van de Procureur-generaal van de Russische Federatie "geloofwaardig en betrouwbaar zijn zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het geval van uitlevering omwille van de hem ten laste gelegde misdrijven geen behandeling zal ondergaan die strijdig is met het in het artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven en de inhoud van artikel 3 EVRM, noch dat hem een eerlijke procesgang zal ontzegd worden.

In die optiek werd u geconfronteerd met het gegeven dat de Russische autoriteiten uw uitlevering vragen en in het bijzonder met de garanties die zij aan de Belgische autoriteiten bieden met betrekking tot uw persoon. U kreeg vervolgens meermaals de kans om uit te leggen waarom de geboden garanties in uw geval niet zouden worden gerespecteerd. Echter blijkt dat u zich herhaaldelijk beperkt tot zeer algemene formuleringen zonder in concreto aan te tonen waarom de garanties in uw geval niet zouden worden nageleefd. U gaf meer bepaald aan dat u de autoriteiten corrupt vindt en, deels gestoeld op uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, dat de betrokken documenten volgens u onder dwang werden opgesteld/ondertekend (CGVS R. (...) II p. 18-20). In elk geval dient te worden gesteld dat u niet op concrete en/of geloofwaardige wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de geboden garanties in uw geval niet zouden worden gerespecteerd worden. Gezien de hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake diplomatieke garanties vanwege de Russische autoriteiten en gezien u er niet in slaagt in concreto aan te tonen dat in uw hoofde wel een reëel risico bestaat op mensonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing, op foltering, en/of op een schending van het recht op een eerlijk proces toont u niet aan dat een uitlevering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt."

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, bestaan er echter geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid in Tsjetsjenië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel

voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekende partijen betwisten deze analyse niet en brengen evenmin informatie bij die op het tegendeel wijst.

3.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"De documenten die door u en uw gezinsleden werden voorgelegd vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De Duitse identiteitsbewijzen (o), de gedeeltelijke interne paspoorten (k), de huwelijksakte (o), de geboorteakte van uw zoon (o) en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist door het CGVS.

U legde een consultatieverslag van uw psychiater/psychotherapeut voor. Naar aanleiding van een consultatie, ongeveer een jaar na een eerdere consultatie, zou blijken dat u met klachten van depressie kampt, waarbij u in het bijzonder aanpassingsmoeilijkheden kenbaar maakt inzake uw onzekere verblijfsstatuut. Het stuk is allerminst gesubstantieerd en lijkt louter op basis van uw eigen verklaringen tot stand te zijn gekomen. Daarenboven kan een dergelijk document geen uitsluitel geven over de oorzaak van de door uzelf ingeroepen klachten. In deze dient nog te worden benadrukt dat het stuk geenszins een bewijs levert voor uw ingeroepen asielmotieven, noch dat het een verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde vaagheden en incoherenties.

Gelijkaardige conclusies kunnen worden getrokken inzake een medisch certificaat dat werd opgesteld met als doel een medische regularisatie te verkrijgen (middels artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Het certificaat maakt inzake diagnose gewag van PTSS, depressie en angsten. Er wordt gesteld dat psychotherapie met medicatie noodzakelijk is, zoniet kan er psychische decompensatie ontstaan in de zin van een depressie met mogelijks suïcidale tendensen. Er moet evenwel worden opgemerkt dat het rapport uiterst summier is en dat er, op de opsomming van een aantal symptomen na, nauwelijks wordt gesubstantieerd op welke gronden de conclusies werden genomen, terwijl het in werkelijkheid om de diagnose van een complexe aandoening gaat. Op basis van deze vaststellingen is het nodig reserves te uiten bij de gestelde diagnose. Eventuele vaststellingen inzake uw (mentale) gezondheidstoestand vormen in het algemeen bovendien geen bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts kan op basis van zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van gezondheidsproblemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het CGVS merkt dan ook op dat uw psychologische problemen evenzeer kunnen ontstaan zijn uit andere evenementen die u mogelijks als negatief heeft ervaren en dat er geen aantoonbare link is met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Uit de onderhouden die u bij het CGVS heeft gehad blijkt dat u, afgezien van de vaagheden en bij wijlen tegenstrijdige verklaringen, over het algemeen effectief logische en heldere antwoorden gaf op de vragen die u werden gesteld. Er werden geen vaststellingen gemaakt die (de kwaliteit van) het gesprek zouden bemoeilijkt kunnen hebben. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De argumentatie in voorliggende beslissing is ten dele gebaseerd op de informatie die deze onderhouden hebben voortgebracht. Het CGVS is gezien het verloop van de onderhouden van oordeel dat het attest dat u voorlegt de argumentatie niet ondermijnt.

Naast de voorgaande medische documenten legde u nog enkele gerechtelijke documenten voor. Wat betreft het arrest gevelde door het Hof van Beroep van Luik stelt het CGVS vast dat deze beroepsinstantie van oordeel is dat aan de nodige voorwaarden werd voldaan om de uitlevering, gevraagd naar aanleiding van het Russische aanhoudingsbevel, uitvoerbaar te verklaren en dit in navolging van de rechtbank van eerste aanleg. Het Hof van Beroep merkt op dat het uitleveringsverzoek niet uitgevaardigd werd met de intentie u te vervolgen of veroordelen wegens uw etnische origine, religie, nationaliteit of politieke overtuiging, maar wel omwille van een inbreuk op het gemeen recht. Daarenboven werd opgemerkt dat uw recht op verdediging werd gewaarborgd, dat u geen behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM zal ondergaan en dat de doodstraf niet wordt uitgesproken jegens personen die worden uitgeleverd aan de Russische Federatie. Het document van het Hof van Cassatie toont vervolgens enkel aan dat u gebruik maakt van de mogelijkheid om ook tegen het arrest

van het Hof van Beroep in Luik verzet aan te tekenen en dat u zodoende de rechtsmiddelen die u in België ter uwer beschikking heeft uitput. Het loutere gegeven dat u cassatieberoep aantekende tegen de beslissing van het Hof van Beroep in Luik heeft evenwel geen invloed op de vaststellingen die het CGVS in uw dossier heeft gedaan en die vervolgens hebben geleid tot de beslissing die in uw hoofdte werd genomen.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.7. Tot slot stelt de Raad vast dat de – niet gestaafde – bewering in het verzoekschrift dat aan verzoekende partijen in Polen het statuut van “*tolerated stay*” werd toegekend niet de minste steun vindt in de verklaringen die zij hebben afgelegd en waaruit duidelijk naar voor komt dat de verzoeken om internationale bescherming die zij in Polen hebben ingediend telkenmale werden afgesloten met een negatief resultaat. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenmin blijken dat verzoekende partijen in Polen over een verblijfstitel zouden beschikken of dat zij er een vorm van internationale bescherming zouden genieten. In de bestreden beslissingen wordt overigens, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, nergens gesteld dat verzoekende partijen in Polen een daadwerkelijke bescherming genieten, dat Polen zoals België gehouden is het communautaire recht na te leven evenals alle verplichtingen die eruit voortvloeien, dat Polen hun fundamentele rechten waarborgt, hen een daadwerkelijke bescherming biedt, het beginsel van non-refoulement naleeft en eveneens het naleven van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 waarborgt. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen wordt beoordeeld ten aanzien van hun land van herkomst, zijnde Tsjetsjenië, Russische Federatie, en niet ten aanzien van Polen. De uitgebreide uiteenzetting in het verzoekschrift over het gebrek aan daadwerkelijke bescherming door de Poolse overheden en over de levensomstandigheden in Polen is *in casu* dan ook niet dienstig.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN